

TREZITI-VĂ!

CURTEA SUPREMĂ A
CANADEI MUSTRĂ
QUEBECUL

Ruptura din Cortina de Fier împotriva învățaturii Bibliei

URA ARZĂTOARE
IZBUCNEȘTE ÎN JOLIETTE

Oficiali și cavaleri ai lui Columb aprobă răpirea de copii

ESTE GREȘIT SĂ PREDICI
EVANGHELIA ÎN QUEBEC
DACĂ TULBURĂ PACEA
CATOLICĂ?

Dumnezeu și rațiunea răspund NU!

CATOLICISMUL – UN TREN
SPRE CER?

Citiți răspunsul Bibliei!

8 aprilie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă, ca să vă poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi, din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „*Treziți-vă*”! Rămâneți treji, citind „*Treziți-vă*!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

Cuprins

Curtea Supremă a Canadei mustră Quebecul.....	4	Viața în parcul de rulote.....	21
Acuzație de calomnie care îndeamnă la răzvrătire.....	6	Cum le merge celor care locuiesc în rulote.....	23
Acuzare și apeluri.....	7	Unde trăiesc ocupanții rulotelor?.....	24
Decizia Curții Supreme a Canadei.....	8	Minunăția adâncurilor.....	26
Reacția favorabilă a presei.....	10	Viața în apa puțin adâncă.....	27
Ura arzătoare izbucnește în Joliette.....	12	Creaturi ale întunericului.....	28
Consiliul orașului laudă fărădelegea.....	14	Puțină ușurare pentru victimele alergiei.....	30
Rezoluția Cavalerilor lui Columb.....	15	Nebunia jocurilor pune stăpânire pe primarul orașului New York.....	31
Este greșit să predici Evanghelia în Quebec dacă aceasta tulbură pacea catolică?.....	18	„Cuvântul Tău este adevărul!”	33
		Catolicismul – un tren spre cer?.....	33

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Volumul XXI

Brooklyn, N.Y., Aprilie 8, 1950

Numărul 7

Curtea Supremă a Canadei mustră Quebecul

De la corespondentul *Treziti-vă!* din Canada

Cea mai importantă curte de judecată a Canadei a dat recent verdict în favoarea martorilor lui Iehova și i-a mustrat pe judecătorii din Quebec. Judecătorii au fost condamnați pentru că au reînviat, ilegal, metode vechi de judecată ale infamei Curți Star Chamber. Acele principii disprețuite au fost scoase din mormânt de judecătorii din Quebec și au fost folosite ilegal, în acuzații răutăcioase false, de răzvrătire, împotriva martorilor lui Iehova. Decizia Curții Supreme a pus o mare barieră în calea conspirației Ierarhiei Romano Catolice și a premierului Duplessis al Canadei, de a pune capăt predicării martorilor lui Iehova din Quebec. Mai mult decât atât, aceasta a fost o victorie zdrobitoare pentru toți iubitorii de libertate din Canada.

Ce a cauzat această conspirație? De ce a fost adusă această acuzație de

răzvrătire înaintea Curții Supreme din Canada? De ce a fost primită acuzația în curțile de judecată din Quebec? Răspunsul se întoarce înapoi cu cel puțin douăzeci de ani. Acesta a început odată cu eforturile martorilor lui Iehova, precum Aime Boucher, care sunt slujitori creștini smeriți ce caută, prin mijloace pașnice și legale, să aducă locuitorilor din provincia Quebec, controlată de catolici, evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

Acești slujitori sinceri au suferit de pe urma urii și amărăciunii sute și sute de arestări, pe acuzații născocite că au vândut, au distribuit și au oferit persoanelor interesate predici tipărite din Biblie. Copiii au fost exmatriculați din școli sau au fost târați prin tribunale ca delincvenți juvenili, din pricina credinței lor. Poliția le-a invadat locurile de închinare și i-a arestat

pe martorii lui Iehova pentru că celebrau Cina Domnului. Fete creștine respectabile au fost arestate, dezbrăcate și ținute în închisori mizerabile împreună cu prostituate, hoațe și toxico-mane. Martorii lui Iehova din Quebec nu au făcut altceva decât să meargă pe stradă sau la cumpărături. Adunări pașnice au fost invadate de atacuri ale gloatelor. La punctul maxim al nebuniei împotrivirii poliției și preoților față de învățătura Bibliei și libertatea de a predica Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, în 1946, cazurile de acuzații împotriva slujitorilor lui Iehova atinseseră uimitorul număr de 800.

Ura arzătoare a Quebecului

Situația era incendiară. Denaturarea făcută de presă, atacurile zilnice ale poliției și ale altor funcționari, cauțiunile extraordinar de mari și amânarea proceselor îi aduseseră pe martorii lui Iehova într-o situație de suferință de netolerat. Protestele în fața oficialilor nu realizaseră nimic. Era nevoie de acțiune, dar ce fel de acțiune? Martorii lui Iehova au hotărât că singurul lucru ce trebuia făcut era să facă apel la elementele mai sănătoase ale populației, publicând adevăratele fapte și pledând pentru încetarea acestui barbarism. Prin urmare, a fost publicat un pamflet ce aducea în discuție aceste ofense îngrozitoare la adresa lui Dumnezeu, a Creștinismului și a decenței și arăta uriașa responsabilitate ce se afla pe umerii celor responsabili de aceste atrocități. Pamfletul s-a numit „Ura arzătoare a Quebecului împotriva lui Dumnezeu, a lui Cristos și a libertății este rușinea întregii Canade” (retipărit în *Treziți-vă!*, 8 decembrie, 1946) Au fost

distribuite pe tot cuprinsul Canadei un milion cinci sute șaptezeci și cinci de mii de exemplare în engleză, franceză și ucraineană.

Persecutarea înverșunată a martorilor lui Iehova nu era nimic nou pentru Aime Boucher, din Saint Germaine, ținutul Dorchester, Quebec. St. Germaine se află pe dealurile de la sud de orașul Quebec, într-un ținut sărac și aspru, unde calul și trăsura sunt încă mijloace obișnuite de călătorie pentru „locuitorii” francezi. Aici Mr. Boucher predică în mod loial și curajos veștile bune despre Împărăția lui Dumnezeu, ca singura speranță pentru omenire. Pentru a se îngriji de soție și familie în modesta sa cabană montană el administrează și o mică fermă. Membrii familiei sale au fost persecutați, iar experiențele lor au fost publicate în pamfletul *Ura arzătoare a Quebecului*.

El a fost foarte bucuros să vadă o declarație a faptelor ce putea fi distribuită în comunitatea sa, cu scopul de a înlătura ura și înțelegerea greșită referitoare la lucrarea martorilor lui Iehova. El a început să distribuie pamfletul împreună cu cele două fiice, Gisele, 18 ani, și Lucille, 11 ani, pentru acest scop călătorind multe mile pe jos. Pentru că au făcut acest lucru cele două fiice au fost arestate și ținute în închisoarea din St. Joseph de Beauce, un oraș din apropiere. A fost arestat și tatăl, în timp ce oferea trecătorilor acest pamflet. Împotriva celor trei a fost adusă acuzația de publicare de informații ațâțătoare, prin distribuirea articolului *Ura arzătoare a Quebecului*.

Acuzație de calomnie care îndeamnă la răzvrătire

Publicând aceste evenimente rușinoase martorii lui Iehova, inclusiv Aime Boucher și fiicele lui, nu făceau altceva decât să protesteze împotriva fărădelegilor și a acțiunii gloatei ce li se permisesese să funcționeze necontrolat. Oficialii din Quebec au insistat ca martorii lui Iehova să fie acuzați de publicarea de informații ațâțătoare, și de fapt, au făcut să fie ilegală plângerea împotriva acestor atrocități. Autoritățile acușării ce acționau pentru procurorul general al Quebecului, nu ar fi conceput ca Aime Boucher, sau oricine altcineva, să aibă dreptul de a protesta și de a cere aplicarea legii. Ei au susținut că un astfel de protest ar putea cauza „nemulțumire”, sau ar putea da naștere la „dușmănie și ostilități”, care, spuneau ei, era contrar Codului Penal din Canada. Atât de ridicol a fost s-o acuze de o asemenea infracțiune pe Lucille, fiica mai mică de numai unsprezece ani, încât ea a fost pusă în libertate de magistrat, după ce petrecuse două zile în închisoare.

Raportul șocant despre atrocitățile conținute în pamfletul *Ura arzătoare a Quebecului* fusese scris acum în legea țării. Următorul rezumat al articolului este extras din opinia scrisă a unuia dintre judecătorii Curții Supreme. Comentariile sale marchează pentru prima dată situația când o autoritate a justiției din Canada a observat și a analizat persecutarea martorilor lui Iehova din Quebec, declarate în pamflet.

Acest apel scoate în evidență aspecte despre ceea ce înseamnă, de fapt, controversa religioasă și este necesar ca faptele să fie apreciate clar. Reclamantul, un țăran ce locuiește lângă orașul St. Joseph de Beauce, Quebec, a fost acuzat de publicare de informații ațâțătoare. Informația ațâțătoare era cuprinsă într-un document de patru pagini, publicat, după câte se pare la Toronto, de Watch Tower Bible and Tract Society, care este numele editorilor oficiali ai grupului religios cunoscut sub numele de martori ai lui Iehova. Documentul a fost intitulat „Ura arzătoare a Quebecului împotriva lui Dumnezeu, a lui Cristos și a libertății este rușinea întregii Canade”; în primul rând acesta consta într-un apel la liniște și rațiune, pentru a aprecia chestiunea în discuție și audierea acesteia; apoi erau făcute referințe generale la persecutarea martorilor din Quebec, ca frați ai lui Cristos, ca și o pedeapsă; o relatare detaliată a incidentelor de persecuție și un apel de încheiere la oamenii din provincie, ca protest împotriva acțiunii gloatelor și a tacticilor de gestapo, ca prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu și ascultare de poruncile acestuia să poată fi adusă „o bogată recoltă de roade bune de iubire pentru El, pentru Cristos și libertatea omului”.

Așa cum a fost descris, incidentele vizează canadieni pașnici, cărora nu le lipsește smerenia, dar care, pentru că au distribuit, se pare, fără autorizație, Biblii și tratate despre doctrine creștine; pentru că au condus servicii religioase în case particulare sau în anumite zone, împreună cu alți tovarăși creștini; pentru că au ținut adunări publice pentru a învăța

adevărul religios, așa cum cred ei că aparține religiei creștine; care, pentru această atitudine de a lua drept bun drepturile indiscutabile ale canadienilor, au fost atacați și bătuți, iar Bibliile și publicațiile le-au fost rupte și distruse de individuali și de gloate; ale căror locuințe au fost invadate, iar proprietățile le-au fost confiscate; care au fost acuzați cu sutele de insulte publice și li s-au cerut cauțiuni exorbitante. S-a declarat că poliția a manifestat o atitudine de dușmănie față de ei, că i-a tratat ca pe niște infractori care, prin acțiunea lor de mărturisire și învățătură creștine, au provocat violența la care au fost supuși; s-a spus că funcționarii publici și membrii clerului romano-catolic nu doar că au fost martori la aceste atrocități, ci au făcut, în secret, unele acuzații. Documentul a acuzat că Biserica Romano-Catolică din Quebec se afla într-o relație inacceptabilă cu administrația justiției, iar forța din spatele acuzațiilor era cea a preoților acelei biserici.

Acuzare și apeluri

Procesul lui Aime Boucher a fost audiat la St. Joseph de Bauce, înaintea judecătorului Alfred Savard, și a unui juriu de catolici francezi, majoritatea fermieri. Judecătorul a fost foarte incorect. El s-a amestecat în audierea martorilor și a juraților, a refuzat să aprobe faptele care dovedeau nevinovăția celui acuzat, iar modul în care s-a adresat juriului a fost așa de păgubitor încât a cântărit mult în deciziile de apel pentru a respinge acuzația. El a spus juraților că dacă pamfletul „stârnea dușmănie și ostilitate între diferite clase ale supușilor Maiestății

Sale”, atunci ei puteau acuza; nu conta dacă faptele cuprinse în articol erau adevărate sau false. Acuzația a fost făcută și servul Boucher a fost condamnat la o lună de închisoare. La puțin timp după aceea, fiica sa, Gisele, a fost acuzată și condamnată la două săptămâni de închisoare.

Pentru ambele acuzații s-a făcut apel la Curtea King's Bench, curtea de apel a provinciei. Trei din cei cinci judecători au susținut acuzația tatălui. Cu toate acestea, Judecătorul Principal Letourneau (între timp decedat) și Judecătorul Galipeault (acum judecător principal) nu au fost de acord și au recomandat un nou proces. Curtea a hotărât în unanimitate un nou proces pentru Gisele, care n-a avut loc niciodată.

Cei doi judecători ai curții care au avut o altă părere au făcut posibil un apel la Curtea Supremă din Ottawa, în cazul lui Aime Boucher. Argumentul verbal al apelului a ținut ocupată Curtea Supremă timp de patru zile, din 31 mai până în 3 iunie, 1949. Ultimul apel, în engleză, înregistrat la un proces pe legea răzvrătirii, a avut loc în 1820, sau cu 130 de ani în urmă.

Prin urmare, avocații, în argumentarea lor, au trebuit să extragă din principiile fundamentale ale Constituției britanice nescrisă și să aplice aceste concepte legale de bază la problemele și practicile din prezent. În timpul dificilului apel au fost analizate în profunzime apelurile din America, Britania și Canada, pe subiectele libertății de exprimare, a presei și a închinării, într-o argumentare scrisă pe mai mult de două sute de pagini. De asemenea, pamfletul a fost

citit în întregime înaintea Curții Supreme și a fost discutat punct cu punct.

Sunetul prevestitor de rău pentru tribunalul secret

Punctul de vedere legat de legea răzvrătirii, înaintat de avocatul acuzării din Quebec și susținut de curțile de judecată din Quebec are o istorie lungă și de neînviat, ca armă de asuprire și proastă administrare. Guvernele rele folosesc de secole acuzația de răzvrătire pentru a înăbuși criticismul bine meritat al proastei lor administrații. În acest caz acuzația a susținut că dacă o scriere are tendința de a cauza „nemulțumire” sau „de a instiga la ostilitate între clase diferite ale supușilor Maiestății Sale”, atunci aceasta era o acuzație de calomnie care îndeamnă la răzvrătire. Motivul pentru afirmație era irelevant; distrugerea exprimării libere era și ea irelevantă. Trebuia hotărâtă o singură chestiune: dacă scrierea instiga la ostilități. Dacă juriul credea că acesta era rezultatul unei vorbiri sau al unei scrieri, atunci puteau acuza de instigare autorul acelei scrieri sau cel care o răspândea.

Principiile legii englezești cu privire la calomnie care îndeamnă la răzvrătire, de unde își are originea această definiție a ofensei, au fost enunțate pentru prima dată de Curtea infamă a Tribunalului Secret, ale cărei nedreptăți sunt o pagină neagră în istoria despre legi a Britaniei. Ele sunt vestigii ale domniilor dictatorialelor regi Stuart, care credeau că domnesc prin drept divin și că oricine care critica și se opunea

inspirației divine din deciziile lor comitea ofensă împotriva lui Dumnezeu și a statului. Respingerea completă a libertății de exprimare în timpul domniei regilor Stuart este ilustrată de cazul lui Wraynham, care a comis ofensa că ar fi zis despre James: „Este doar un om, așa că poate să greșească!” Nefericitul Wraynham a fost amendat o mie de lire sterline, a fost legat cu capul de coada calului său și i-au fost tăiate urechile.

Dreptul de a te exprima liber, de care depinde funcționarea unei constituții moderne democratice, ar fi înăbușit dacă aceste idei vechi ar fi impuse iar de procurorul general din Quebec, în prezent. Dacă martorii lui Iehova s-ar supune principiilor învechite de respingere a vorbirii libere, libertății de închinare și a libertății presei, atunci libertatea de exprimare, nu doar pentru martorii lui Iehova, ci pentru restul poporului canadian, ar fi serios pusă în pericol. Există puțină autoritate care să sprijine conceptul modern că guvernele sunt slujitori ai poporului, care pot să fie criticate. Era necesar ca avocații martorilor lui Iehova să pătrundă în noi domenii și să aducă Curtea Supremă și legea Canadei în secolul al douăzecilea.

Hotărârea Curții Supreme din Canada

Curtea Supremă din Canada a dat o hotărâre în toamna anului 1949. Canadienii au avut pe prima pagină ale cotidianelor știri despre acest capitol emoționant din Saga integrității și a persecuției creștine, care a captat imaginația întregii țări. A fost o adevărată știre în Canada,

atunci când Curtea Supremă din Ottawa a dat o hotărâre în favoarea lui Aime Boucher, un serv al martorilor lui Iehova, vorbitor de limbă franceză, condamnat pentru calomnie înclinată spre răzvrătire și au cerut un alt proces. Dreptul martorilor lui Iehova de a protesta public împotriva atrocităților arzătoare pe care le suferiseră în provincia Quebec a fost îndreptățit de judecătoria curții superioare a națiunii. Canadienii iubitori de libertate se bucură de victorie alături de martorii lui Iehova.

Reacția opiniei publice poate fi observată din următoarele comentarii dintr-un ziar, referitoare la hotărâre: *Star Phoenix* din Saskatoon a accentuat: „Toți suntem mai în siguranță, bucurându-ne de dreptul de a ne închina așa cum alegem, ca urmare a hotărârii Curții Supreme din săptămâna aceasta. ... Domnul Boucher s-a angajat în apărarea dreptului său de a se închina potrivit conștiinței sale, atunci când a fost arestat. Iată un drept al unei minorități ce trebuie protejat cu orice preț”. O altă publicație iubitoare de libertate, *Leader Post*, din Regina, este de aceeași părere, muștrând conducerea din Quebec pentru rușinoasa cale de acțiune: „Hotărârea Curții Supreme este una ce va da satisfacție acelor canadieni care au privit cu neîncredere și antipatie încălcarea drepturilor de libertate de exprimare și a religiei, comisă de guvernul Duplessis.” Alte ziare l-au descris ca pe „unul dintre cele mai importante cazuri din istoria Curții Supreme”, „ce poate deveni foarte bine o piatră de temelie în structura libertății canadiene” și „un bastion al libertății”.

În urma argumentului prezentat de avocatul martorilor lui Iehova Curtea Supremă a hotărât în unanimitate că va trebui să aibă loc cel puțin un alt proces. Curtea Supremă din Canada are obiceiul ca fiecare judecător să-și noteze propria hotărâre, cuprinzând motivele pentru decizia la care a ajuns. Președintele de tribunal Rinfret, împreună cu judecătorii Tashereau și Kerwin, au hotărât să aibă loc un nou proces, având ca motiv, în primul rând, faptul că judecătorul procesului nu a avut o atitudine corectă și potrivită față de jurați. Ceilalți doi membri ai Curții, judecătorii Rand și Estey, au mers mai departe și au spus că ar trebui o achitare, deoarece pamfletul și acțiunile slujitorului Boucher nu puteau fi considerate ca instigatoare din nici un punct de vedere. Publicația *Star* din Toronto a făcut remarcă: „Cei trei judecători care au considerat că trebuie să aibă loc un nou proces sunt romano-catolici. Cei care s-au opus unui alt proces sunt protestanți”.

Hotărârea este ca un sunet prevestitor de moarte pentru principiile asupritoare ale legii, pusă pe masă de Tribunalul Secret, pe care procurorul general din Quebec a încercat să le folosească în acest secol al douăzecilea. Dacă oamenii pot fi condamnați pentru o ofensă așa de însemnată și ireală „ce cauzează dușmănie și ostilitate” sau „crează nemulțumire” s-a găsit o modalitate ușoară de a abolii libertatea de exprimare. Premiza curții că ar fi o instigare la violență și dezordine este o încercare sensibilă compatibilă cu libertatea de exprimare.

Hotărârea domnului Judecător Rand este împotriva teoriei vechi, potrivit căreia este o crimă să critici conducătorii dintr-o țară democratică. După cum declara: „Dar noțiunile constituționale despre o ordine diferită, ce au făcut un progres rapid în secolul al nouăsprezecelea, au necesitat o modificare a punctului de vedere legal despre criticismul public; și administratori a ceea ce noi numim guvern democratic au ajuns să fie priviți ca slujitori, obligați să-și îndeplinească datoriile față de public.” În ultima parte a hotărârii sale, Judecătorul Rand, a cântărit chestiunea, dacă ar trebui să fie un nou proces sau o achitare categorică:

În aceste împrejurări, ar trebui să fie supus pârâului unui nou proces? A putut găsi juriul, instruit potrivit și care acționează nepărtinitor, fără nici o îndoială, o intenție care îndeamnă la răzvrătire prin punerea în circulație a documentului? ... Fără îndoială, scrierea a fost făcută cu simțământul clar că s-au comis greșeli față de Martori, dar, indiscutabil, scopul și țelul acesteia a fost înlăturarea a ceea ce ei consideră a fi tratament nedrept. Aceștia sunt persoane cinstite ce se numesc urmași ai lui Cristos, care susțin că li s-a refuzat dreptul de a se închina în propriile case și în propriul mod și că au fost întemnițați pentru că au ascultat porunca de a „învăța toate națiunile ...” Curtea inferioară n-a privit documentul așa cum consideră că ar fi trebuit s-o facă, cu tot respectul, ca un protest arzător, prin urmare, au pierdut din vedere faptul că așa expresivă și plină de indignare cum este, concluzia acestuia este o petiție sinceră pentru părerea publică din provincie, de a extinde față de martorii

lui Iehova, care reprezintă o minoritate, protecția legilor imparțiale. Acolo unde condamnarea este înlăturată, această curte trebuie să se ocupe de apel așa cum o cere dreptatea cazului; și acolo unde dovezile aduse n-au putut sprijini acuzarea, sub o instruire potrivită, acuzatul trebuie achitat.

Reacția favorabilă a presei

O mare parte a presei din Canada a fost bucuroasă să recunoască lupta martorilor lui Iehova ca punct de reper ce asigură și protejează drepturile tuturor cetățenilor canadieni. Cazul a fost salutat ca victorie pentru libertate și unul dintre cele mai importante de care s-a auzit la Curtea Supremă a Canadei. Publicația *Journal* din Edmonton a avut de spus aceasta:

Săptămâna trecută Curtea Supremă din Canada s-a ocupat de judecarea a ceea ce s-ar putea dovedi a fi unul dintre cele mai importante cazuri din istorie – unul care a ridicat, poate, în Canada, mai puternic decât oricând înaintea, cheltuielile strâns legate dintre libertatea de exprimare și libertatea religiei. ... Domnul Judecător Rand a afirmat că acesta nu putea fi considerat ațățător, deoarece nu incita la violență, ci în ciuda limbajului extravagant, era, de fapt, un protest justificat împotriva persecuției și asuprii. El a descris tratamentul martorilor lui Iehova cu o sinceritatea rar auzită într-un tribunal din Canada. Sperăm că criticismul biciuitor al domnului Judecător Rand îi va face să le fie rușine (autorităților din Quebec) și să-și abandoneze politica de persecutare.Tratamentul

martorilor lui Iehova din Quebec este de neiertat. Acesta nu înseamnă nimic altceva decât o persecutare religioasă organizată – prima în istoria națiunii noastre - și dacă i se va permite să continue va pune în pericol drepturile tuturor minorităților religioase din Canada.

Leader-Post, Regina, spunea:

Domnul Judecător Estey a vorbit pentru toți canadienii ce gândesc democratic, atunci când a spus: „Comportamentul oricărui grup din Canada care refuză, sau chiar se amestecă în dreptul la închinare a membrilor oricărui alt grup religios, este o chestiune ce preocupă publicul în general”. ... Hotărârea Curții Supreme a administrat, de fapt, o muștrare bine-meitată guvernului din Quebec. Este prea mult să sperăm că domnul Duplessis va da atenție acestei muștrări?

Free Press din Winnipeg spunea:

Câteva autorități din provincie ar fi putut fi supuse unei astfel de acuzații biciuitoare a comportamentului lor, ca și guvernul domnului Duplessis. Să hărțuiești și să persecuți un grup pentru că propagă pașnic articole despre credința lor nu este doar nedemocratic, ci și necreștin. Domnul Duplessis ar face bine să se gândească la judecata domnului Judecător Rand. El ar mai putea lua în considerare și măsura în care a adus persecutarea unei minorități de către el funcționarea legii în provincia lui cu proastă reputație. În provincia Quebec libertatea religiei și libertatea de exprimare sunt atacate, cu sprijinul deplin al guvernului domnului Duplessis. Timp

de trei ani un grup pașnic de cetățeni din Quebec a fost pus la stâlpul infamiei persecuției oficiale, sfidând tradițiile acestei țări. Este destul de serios când persecuțiile sunt opera unei gloate lipsită de rațiune și ignorante. Este cu mult mai serios atunci când astfel de practici sunt instituite, încurajate și puse la cale de cei care sunt numiți ca și apărători temporari tocmai ai libertăților pe care ei le prejudiciază.

Cu toate acestea, nu toate opiniile sunt favorabile. „Părintele” Foley, un preot catolic din Saskatoon a atacat principala publicație a orașului, *The Star Phoenix*, pentru că a aprobat judecata Curții Supreme. „Părintele” Foley a fost „uimit” de ignoranța ziarului când spunea că este protejată libertatea de închinare. *Star Phoenix* a dat replică:

Suntem mândri de poziția noastră în această chestiune. Acuzatul distribuia un pamflet de protest împotriva nelegiuirilor despre care el simțea că fuseseră comise împotriva grupului său, de către o majoritate dintre concetățenii lui. Considerăm că era dreptul lui să protesteze. ... Dacă Martorii pot fi reduși la tăcere în Quebec deoarece punctele lor de vedere și tacticile lor „insultă” majoritatea considerăm că este subminată libertatea oricărei minorități din Canada, inclusiv cea a Bisericii Catolice, din comunitățile în care aceasta este în minoritate. Și credem că acest lucru ar fi greșit.

Puterea Atotputernicului Dumnezeu, Iehova, a dat poporului Său o mare victorie în Quebec și în Canada. Acum s-a produs o mare

ruptură, ce nu mai poate fi reparată, în Cortina de Fier pe care a ridicat-o Quebec împotriva învățaturii Bibliei. Mulți oameni din Quebec vor fi bucuroși să o vadă. Martorii lui Iehova au avut

succes nu doar în a-și apăra propriile drepturi, ci lupta lor a scris în lege libertate și pentru ceilalți canadieni

URA ARZĂTOARE IZBUCNEȘTE ÎN JOLIETTE

Recent s-a dezlănțuit un criticism biciuitor al legii aplicate în provincia Quebec de unii membrii ai Curții Supreme din Canada, în cazul ce implica faimosul pliant numit „Ura arzătoare a Quebecului împotriva lui Dumnezeu, a lui Cristos și a libertății este rușinea întregii Canade”. Judecata a avut loc pe 5 decembrie 1949. Vor accepta autoritățile din Quebec legea așa cum a fost formulată de Curtea Supremă? Vor începe ei să pună în aplicare legea și să protejeze libertatea de exprimare și de închinare din partea minorităților, precum cea a martorilor lui Iehova? Mulți canadieni iubitori de libertate puneau aceste întrebări.

N-a trebuit să aștepte mult până să primească răspuns. Doar după numai nouă zile, pe 14 decembrie, 1949, lupta pentru lege și ordine, și chiar pentru decență umană, a izbucnit iar într-o violență arzătoare în provincia Quebec, de

În această expunere șocantă
correspondentul Treziți-vă!
din Canada dezvăluie cum
arde încă ura celor din
Quebec împotriva lui Dumne-
zeu, a lui Cristos și a lib-
ertății și cum continuă să
facă de rușine națiunea

data asta în Joliette, un oraș cu o populație de aproximativ 18.000 de oameni, situat la 45 mile nord-est de Montreal. Articolele „Bărbați din Quebec atacă martore minore”, „Douăzeci de martore minore răpite” au fost pe prima pagină a două dintre cele mai mari ziare din țară. Veștile s-au răspândit în Montreal, Toronto, Winnipeg, Calgary și Vancouver. Doi martori ai lui Iehova au fost răpiți și scoși din Joliette de o gloată de bărbați, marcând o altă izbucnire a aceleiași uri arzătoare împotriva Bibliei și a învățaturii acesteia; o altă auto-condamnare a orașului Quebec.

Doi slujitori dintre martorii lui Iehova, domnișoarele Olive Lundell și Winnifred Parsons erau angajate de mai multe luni în lucrarea educațională din Biblie, în orașul Joliette. Lucrarea lor misionară evanghelică se rezuma la a merge din casă în casă, căutând pe cei ce erau

interesați de studierea Bibliei. Când erau găsite astfel de persoane se efectuau vizite ulterioare pentru a discuta Scripturile. A fost găsit un număr considerabil de oameni interesați să studieze cu martorii lui Iehova, deși orașul este 99% romano-catolic, vorbitor de limbă franceză.

Răpitorii catolici se roagă

În seara de 14 decembrie cele două misionare au ieșit din casă, aproximativ la ora 8 p.m., pentru a vizita câteva familii la care fuseseră invitate să se întoarcă. Dintr-o dată, în timp ce ieșeau din casă, între cincisprezece și douăzeci de bărbați le-au înconjurat pe aceste două evangheliste și au început să le împingă cu pași iuți spre stația de autobuz, pentru a le forța să părăsească orașul. În timp ce gloata trecea pe stradă s-au mai alăturat și alții în brutalizarea celor două domnișoare, îmbrâncindu-le ca prizoniere ale gloatei. Când au sosit în stația de autobuz aceste misionare au cerut să li se dea voie să se întoarcă acasă să-și strângă hainele și lucrurile personale; dar totul a fost în zadar, și în ciuda protestelor lor au fost bătute cu forța într-un taxi mare de gloata batjocoritoare care hui-duia. Șase bărbați s-au urcat în mașina care se îndrepta spre Montreal.

Pe drum, bărbații intonau rugăciuni catolice și în același timp le amenințau pe prizoniere că le aruncă într-unul din lacurile acoperite de gheață. Diabolicul răs zgomotos a spus bun venit sugestiei făcută de conducătorul taxiului, ca aceste două evangheliste creștine să fie violate cu forța de criminalii catolici care le

răpiseră, ce acum spuneau rugăciuni. Atunci automobilul s-a oprit în întuneric și prizonierelor li s-a poruncit să coboare din mașină. A avut loc o discuție rapidă, care, evident, a schimbat gândirea nelegiuită și denaturată a răpitorilor și celor două misionare li s-a poruncit să urce în mașină, fără să fie molestate.

La sosirea în Montreal răpitorii s-au îndreptat mai întâi spre închisoarea de femei de pe strada Fullum, unde eforturile lor de a le întemnița pe cele două domnișoare, ca „indezirabile”, n-a avut succes. Tot fără succes a fost și vizita la o altă secție de poliție, pentru același scop. Amenințându-le că o altă gloată mai mare se va strânge pentru a le scoate iar din Joliette, dacă aveau să se mai întoarcă vreodată, domnișoarele Parsaons și Lundell au fost lăsate pe stradă în Montreal fără bani, haine sau un loc unde să stea.

Șeful poliției din Joliette refuză să acționeze

Martorii lui Iehova nu cred în violența gloatei și nici nu sunt intimidați de ea. Chiar în ziua următoare, după ce prietenii lor și-au făcut griji pentru ele, cele două misionare s-au întors la Joliette, însoțite de doi reprezentanți ai Societății Turnul de Veghere, pentru a începe o investigație în această acțiune ilegală și pentru a-i acuza pe cei responsabili. După o lungă discuție cu șeful poliției din Joliette, Valmore Lapierre, și după chestionarea câtorva grupuri suspecte, au fost identificați trei din cei șase bărbați care le-au răpit pe cele două domnișoare în taxi.

Fortunat Masse era șoferul; Rock Bouleau a fost unul dintre ceilalți pasageri și Masse l-a identificat pe bărbatul ce părea a fi un vânzător de perii, pe nume Dion. În ciuda acestei identificări șeful poliției a refuzat să facă vreo acuzație, spunând că aceasta era o chestiune ce ținea de judecătorul Coroanei și de poliția provinciei. El a mai spus că se temea de „reacția oamenilor” dacă se făceau acuzații și a recunoscut că acțiunea fusese „bine organizată” și nu era o simplă întâmplare. Răspunsul poliției provinciei a fost că acuzațiile se puteau face doar dacă erau ordonate de procurorul general al provinciei.

Pe scurt, toată lumea dădea vina pe altcineva. Toți spuneau: „Acesta este un oraș catolic. Aceste domnișoare n-ar fi trebuit să fie aici”. Concluzia este, se pare, că acolo unde catolicii sunt majoritari, minoritățile nu au drepturi. Lucrurile stau complet diferit în alte părți ale Canadei, unde catolicii cer drepturi de minoritate pentru ei înșiși.

În timpul unei lungi discuții cu șeful poliției, Lapierre, domnul Couture, unul din reprezentanții Societății Watch Tower, a răspuns destul de politicos la o mulțime de întrebări despre convingerile martorilor lui Iehova. Atunci șeful poliției a spus presei, în mod ipocrit, că s-au făcut eforturi pentru a-l converti. El a mai făcut o declarație în presă, care a circulat pe scară mare, că cele două misionare primeau câte 60\$ pe săptămână, fiecare, pentru că erau angajate în lucrarea pe care o făceau în Joliette. Când i s-a cerut sursa acestei afirmații, el a spus îndoielnic că nu putea s-o dezvăluie. Bineînțeles că nu putea,

căci nu exista nici o sursă. Era un neadevăr clar. Evangheliștii dintre martorii lui Iehova nu primesc un salariu regulat de nici un fel și în cea mai mare parte se bazează pe contribuții voluntare, care să-i facă capabili să-și continue lucrarea.

Primăria laudă încălcarea legii

Luni, după evenimentele de mai sus, pe 19 decembrie 1949, a fost prima întâlnire a consiliului municipal al orașului Joliette, după răpire. Eforturile „bine organizate” împotriva martorilor lui Iehova erau rezumate acolo. Reporterul publicației *Star* din Toronto a spus despre această întâlnire în ediția din ziua următoare: „Mai devreme, un cetățean ne-a spus că organizațiile din oraș au pus la cale acțiuni care să scape orașul de cele două fete, care din luna mai a anului trecut mergeau din casă în casă în Joliette, în lucrarea misionară de mărturie. Cavalerii lui Columb s-au dovedit a fi cea mai mare organizație din spatele scenelor. ...”. Cavalerii lui Columb, aripa Acțiunii Catolice a Bisericii, sunt identificați aici ca instigatori ai nelegiurii.

La întâlnirea consiliului au participat aproximativ 200 persoane. Camera era plină până la refuz, mulți stând în picioare. Jean

Fontaine, notar public și reprezentant al Cavalerilor lui Columb, s-a adresat consiliului după cum urmează, rostind afirmații răutăcioase și denaturate împotriva martorilor lui Iehova.

Vă puteți imagina că aceste două fete sunt aici de opt luni și au întors orașul cu susul

în jos (aceeași acuzație ca cea de la Faptele 17:6). Sunt ca o molimă. Deja 150 din bunele noastre familii franceze sunt vizitate de ele în fiecare săptămână. Lucrul acesta trebuie să înceteze, sau va cuprinde întreg orașul. Ele merg din casă în casă cu Biblia Crampon (în franceză). Ele intră în casă, se așează pe scaune și încep să citeze scripturi din Biblie și toate acestea în timp ce bărbații sunt la lucru. (Ce crimă îngrozitoare! Imaginați-vă că cineva este așa de rău că citește Scriptura!) Ar trebui să existe o modalitate să le scoatem din oraș pe aceste fete.

Unul dintre consilieri a răspuns: „Nu cred că putem să facem ceva în legătură cu asta, căci fiecare persoană ar trebui să-și poată închide propria ușă. Nu există nici o lege în Quebec care să spună că îi putem scoate afară din oraș pe martorii lui Iehova pentru că merg din ușă în ușă”. Atunci, acest cavaler al lui Columb a răspuns: „Să facem o lege; să scriem un nou articol în statutul orașului, care să interzică merul din ușă în ușă”.

Cel care a rostit acele cuvinte nu știa cât de bine împlinea cuvintele psalmistului: „Va avea tronul nelegiurii tovărășie cu tine, cel care pui la cale răul sub adăpostul legii? Ei se adună împotriva sufletului celui drept și condamnă sânge nevinovat”. (Psalmul 94:20) Cavalerilor lui Columb, reprezentanți și membri ai Bisericii Romano Catolice, li s-a cerut să pună la cale răul sub adăpostul legii; de fapt, să facă orice pentru a opri răspândirea cuvântului lui Dumnezeu. Propriul argument al domnului Fontaine l-a dat de gol. Să încerce să-i protejeze pe oamenii din

Joliette de ceva ce ei nu doreau? – acesta era argumentul lui sec. Au trebuit să organizeze Cavalerii scoaterea din oraș a martorilor lui Iehova doar pentru că oamenii nu-i doreau? Sub nici o formă! Această violență organizată a avut loc deoarece *mult prea* multe familii franceze doreau să fie vizitate de martorii lui Iehova. Acțiunea Catolică se organiza de fapt să-i împiedice pe oamenii care doreau să audă să nu mai fie liberi să facă lucrul acesta.

Rezoluția Cavalerilor lui Columb

Atunci Fontaine a prezentat consiliului orașului o rezoluție, care se spune că ar fi fost semnată de două sute de persoane, în interesul Cavalerilor. Urmează citate din publicația *Star* din Toronto, 20 decembrie, 1949:

„Subsemnații afirmă în mod respectuos că ei protestează împotriva sosirii în orașul Joliette a străinilor, martorii lui Iehova, care îi vizitează acasă, pozând în mod fals ca misionari și profitând de ocazie pentru a semăna ură printre grupuri, nemulțumirea autorităților și încurajarea imoralității.

Ei sunt bucuroși să afle că unii cetățeni au cerut acestor străini să părăsească orașul și salută autoritățile civice, în special pe șeful poliției, pentru ce au făcut pentru a curăța orașul de aceste persoane ce seamănă discordie.

Ei cer consiliului orașului să declare public și oficial că nu-i mai doresc în Joliette pe acești preținși misionari, iar autoritățile se

folosesc de orice mijloace legale pentru a-i alunga pentru totdeauna din Joliette”.

Prezentând rezoluția, domnul Fontaine a afirmat: „O hotărâre recentă a Curții Supreme a complicat mijloacele de a scăpa de ei, dar noi trebuie să facem ceva. Știm că este greu să-i alungăm legal, dar au fost scoși din Chicoutimi și nu s-au mai întors”.

Citatul de mai sus oferă câteva exemple interesante despre „logica” Cavalerilor lui Columb. Ei îi acuză pe martorii lui Iehova că învață nesupunerea față de autorități, apoi îi laudă pe cetățenii din oraș că au acționat în nesupunere față de autorități, prin încălcarea legii penale a răpirii ilegale; îl salută pe șeful poliției pentru că a arătat nesupunere față de lege și față de propriul jurământ, refuzând să aplice legea împotriva nelegiuitorilor responsabili de răpire. În cele din urmă, însuși Fontaine arată nesupunere completă față de autoritatea Curții Supreme din Canada, atunci când spune că hotărârea acesteia complică mijloacele de a scăpa legal de martorii lui Iehova, cu toate acestea îndemnând la alungarea acestora.

Străini

Doi dintre cei prezenți la această manifestare demonizată și neplăcută de agitare a gloatei nu au fost de acord cu aceasta. Doi reprezentanți ai Societății Watch Tower, Glen How, avocatul Societății, și Paul Couture, servul vorbitor de limbă franceză din Montreal, au fost prezenți acolo să vadă ce se va întâmpla. La

sfârșitul răutăcioasei cuvântări a lui Fontaine erau șanse mici de a răspunde afirmațiilor lui denaturate, așa că se pregăteau să plece. Au fost recunoscuți de unii gangsteri de acolo. O mână solidă ținea ușa ca să nu poată ieși. Atmosfera era una electrică, plină de ură. Părea încărcată cu TNT. Vom lăsa publicația *Star* din Toronto să relateze povestirea:

Domnul How și domnul Couture au intrat. Au fost împinși și li s-a zis în engleză să spună ce doreau. Domnul How a înaintat până la masa consiliului și i s-a cerut numele. Abia a apucat să rostească „How”, înainte să fie acoperit de urlete cu „Vorbește în franceză!” și „Pleacă din orașul nostru!” ... Domnul How s-a descurcat să spună în franceză că era avocatul care-i reprezenta pe Martori, înainte ca țipetele și urletele să-l facă să renunțe. El și domnul Couture s-au îndreptat spre ieșire și a fost nevoie ca un polițist să meargă înaintea lor pentru a le croi o cale de acces. Camera consiliului s-a golit practic de spectatori, imediat ce au plecat cei doi.

Agitatorii gloatei își fac treaba

Reporterul *Star* a observat cum camera s-a golit cu o repeziciune uimitoare. Ce nu știau ei era că mulțimea a năvălit pe scări ca o avalanșă, în încercarea de a-i prinde pe cei doi reprezentanți ai martorilor lui Iehova care tocmai plecaseră. Dacă aceștia n-ar fi alergat pe stradă și nu s-ar fi urcat în cel mai apropiat taxi n-ar fi evitat un atac care ar fi fost mai mult decât unul verbal.

Păgubită de prima ei pradă, gloata care acum număra aproape cinci sute de oameni, s-a îndreptat apoi, foarte tulburată, spre casa în care locuiau domnișoarele Parsons și Lundell, cele două creștine pașnice, al căror evanghelistism din Biblie era punctul principal al tornadei care se dezlănțuise. Gloata a început să huiduiască și să demonstreze în fața casei lor.

Poliția a venit acasă, dar n-a făcut nimic să împrăștie revolta, în pofida cerințelor în caz de revolte care presupun ca aceștia să acționeze. Doi reporteri ce încercau să facă fotografii gloatei au fost prinși și scoși din oraș, fără măcar să li se dea posibilitatea să meargă la hotel ca să-și ia bagajele. Domnișoara Lundell l-a întrebat pe unul din ofițeri de ce nu mergea la cei din mulțime să le ia numele și numerele de mașină ale delincvenților. El a răspuns: „Sunt neutru!” În cele din urmă, cele două domnișoare au reușit să intre într-un taxi, care a fost escortat de poliția din Joliette până la marginea orașului, fiind urmat de o gloată foarte mare. La marginea orașului poliția provinciei a preluat controlul și a blocat strada să nu poată trece nici una din mașinile scandalagiilor. Orașul înnebunise complet. Una din evanghelistele din mașină i-a zis unuia dintre oamenii ce conducea mașina: „Nu știți că aceste revolte sunt ilegale?” El a răspuns: „O, nu, nu sunt ilegale! Dacă ar fi ilegale, poliția nu ne-ar fi ajutat!”

Casa unde locuiau cele două evangheliste era o casă mare în stil Victorian, locuită doar de proprietar, o bătrână drăguță în vârstă de optzeci și opt de ani. „Lăsați-i să vină!”, spunea

ea despre cei din gloată. „Cred că o bătrână nu poate lupta. Le arăt eu lor!” Când domnișoarele Parsons și Lundell au trebuit să plece sub escorta poiliției, iar cei din gloată urlau afară, ea a spus: „Nu plecați, fetelor! Lăsați-i să urle, îi voi alunga eu!”

Protest public, hotărârea martorilor

Această izbucnire de violență și ură arzătoare ce a urmat imediat după acuzația biciuitorilor a administrației din Quebec, făcută de Curtea Supremă a Canadei, a adus cu sine izbucnirea unui protest printre canadienii onești.

Comitetul Libertăților Civile din Montreal i-a trimis premierului Duplessis o telegramă, cerând să se facă o investigație a cazului. Îl cităm pe Edmund Major, vice-reședintele Comitetului: „Această brutalitate față de cele două fete îi scandalizează pe toți cetățenii provinciei Quebec. Aceste brute nu au restricționat doar libertatea acestor două tinere, ci nu le-au recunoscut libertatea de a gândi și de a-și exprima opinia, așa cum aleg ele”.

De asemenea, Asociația Libertăților Civile din Toronto a scris premierului din Quebec: „Trebuie luate măsuri imediate pentru a-i proteja pe cei care încearcă să-și exercite drepturile legale ale libertății de închinare, libertății presei și ale libertății de adunare. Altminteri va părea ca și cum autoritățile s-au predat conducerii gloatei în Joliette”. (Ceea ce s-a și întâmplat, bineînțeles!) *Fress Press* din Winnipeg a denunțat cu amărăciune eșecul aplicării legii:

Până acum nu există nimic care să arate că domnul Duplessis s-a implicat. Indiferent ce va decide, este prea târziu. A existat o violență a gloatei și provincia trebuie să sufere rușinea acestui fapt. N-ar fi trebuit niciodată să se ajungă până acolo încât să fie nevoie de amestecul guvernului. Ca grup minoritar, Martorii merită protecție împotriva persecuției; dacă autoritățile legale locale ar fi oferit această protecție ar fi fost evitate foarte multe necazuri. În schimb, acordul lor tacit a ajutat să ațâțe 500 de cetățeni la o așa violență încât acum situația este intolerabilă. Iar pe termen lung, nu Martorii vor avea de suferit de pe urma acestei persecuții, ci noi!vUn editorial din Toronto, *Evening Telegram*, din 22 decembrie, spunea: „Nici o gloată nu are dreptul să spună cuiva să părăsească orașul. Un aspect condamnat al evenimentelor din Joliette a fost modul în care poliția a renunțat la responsabilitate pentru a apăra drepturile firești ale cetățenilor canadieni.”

Este greșit să predici Evanghelia în Quebec dacă aceasta tulbură pacea catolică?

După ce a spus că revista *Saturday Night* (Toronto) a fost lăudată de el „în trecut, pentru spiritul ei de toleranță religioasă și rasială”, preotul catolic J. S. Lesage a continuat în scrisoarea sa către această revistă:

Cu toate acestea, din timp în timp, comentariile voastre despre evenimentele din

Un raport detaliat al acestor atrocități a fost depus la Departamentul Procurorului General din Quebec. Nu a fost derulată încă nici o acțiune. Cu toate acestea, martorii lui Iehova nu cred în violența gloatei și vor acționa singuri dacă vor vedea că Departamentul refuză să aplice legea. Ca predicatori și slujitori ai Atotputernicului Dumnezeu, martorii lui Iehova au dreptul și datoria să le vorbească oamenilor. Oamenii au dreptul să accepte sau să respingă, după cum vor. Nu este datoria preoților sau a Cavalerilor lui Columb să hotărască dacă cei care vor să-i asculte pe acești slujitori să nu li se dea voie s-o facă. Martorii lui Iehova nu sunt îngroziți de atacurile demonizate ale acestor călcători de lege. Cuvintele apostolului Pavel arată tuturor creștinilor adevărați la ce se pot aștepta de la lumea aceasta: „Toți cei care vor trăi cu evlavie în Isus Cristos vor suferi persecuție”-2Timotei 3:12.

Canada au exprimat puncte de vedere despre principiul libertății cumva neacceptat de un segment mare din populația canadiană. Mă refer în special la acest punct de vedere despre „dreptul individului de a scrie, de a tipări și de a-și pune în circulație opiniile”. (SN 27 decembrie) Acest punct de vedere nu este acceptat, căci libertatea nelimitată nu există ca drept înaintea lui

Dumnezeu, nici în gândire. Cei care plăsmuiesc cugete rele și erori nu au dreptul să-și pună marfa în circulație, așa cum nu au dreptul s-o facă cei care tipăresc bani falși. ... Într-o societate aproape în întregime catolică, atunci când deranjarea principiilor ei catolice tinde să-i tulbure modul de viață catolic, Statul care se numește catolic (spune o autoritate din Quebec) caută să împiedice această tulburare doar apărând bunurile comune”. (*Saturday Night*, 7 februarie, 1950)

Este destul de ciudat, evident, atunci când scriitorul unei publicații începe prin a lăuda toleranța religioasă a unei reviste, iar apoi îi atacă violent toleranța. Preotul Lesage scria despre martorii lui Iehova, asemănându-i cu făuritori de bani falși, justificând faptul că acestora li se refuză libertatea pe motiv că au tulburat pacea catolică. El face apel la Dumnezeu și la rațiune, ca autorități; nici nu se putea mai bine.

Bineînțeles că omul nu trebuie să aibă o libertate nelimitată și nici nu o are. Cuvântul lui Dumnezeu interzice și poruncește multe lucruri; legile țării fac același lucru. Și așa cum guvernele pământești care fac legi înființează tribunale care să-i judece pe cei care le încalcă, tot la fel Dumnezeu din cer și-a făcut propriile legi, iar El și Cristos îi judecă pe cei care le încalcă. Nici oamenii și nici organizațiile oamenilor nu au autoritate să-i judece pe slujitorii lui Dumnezeu. „Cine ești tu să judeci pe slujitorul altuia? El cade sau stă în picioare pentru stăpânul său; dar va sta în picioare, căci Dumnezeu poate să-l facă să stea în picioare!” (Romani 14:4,

Confraternitatea Catolică) Mai mult decât atât, chiar și democrațiile nu permit libertate nelimitată de exprimare, a presei și de închinare, așa cum afirmă Lesage că o fac. În numele acestor libertăți oamenii nu pot comite tulburarea ilegală a păcii sau obscenități; există legi referitoare la bârfă și calomnie care înfrânează întrebuințarea abuzivă a libertății. Există mijloace legale de a opri abuzurile de libertate; acțiunea gloatei nu este necesară și nici legală.

Lesage spune că „cei care plăsmuiesc cugete rele și erori nu au dreptul să-și pună marfa în circulație, așa cum nu au dreptul s-o facă cei care tipăresc bani falși”. Dacă are de gând să argumenteze cu această paralelă, atunci s-o facă bine. Condamnă oamenii pe cel care fabrică bani falși înainte să dovedească faptul că acesta i-a pus în circulație? Nu verifică ei banii să vadă dacă sunt adevărați? Dacă cel acuzat este nevinovat, se teme el de verificarea banilor? Nu falsificatorul este cel care tremură atunci când este demascat? Mai mult decât atât, ar fi greșit să-i demaști pe falsificatori pe motiv că pacea lor va fi tulburată? Sau pe motiv că ar fi tulburată pacea victimelor lor, când acestea au aflat că au fost înșelate? Nu este implicat aici principiul adevărului și al minciunii mai mult și mai important decât sentimentele personale?

Continuând cu acest raționament al făuritorilor de cugete greșite și erori, cugetele puse în circulație trebuie să fie mai întâi dovedite ca fiind rele și greșite. Preoții catolici nu au făcut aceasta cu învățăturile martorilor lui Iehova. Atât catolicii cât și martorii lui Iehova recunosc

Biblia ca și temelie a doctrinei creștine. De ce nu sunt aduse aceste cugete-monedă înaintea Bibliei, pentru a se vedea dacă sună fals sau adevărat? Martorii lui Iehova nu sunt falsificatori și nu se tem de test, ci recurg la el, zilnic, în Quebec și în toată lumea. Biserica Catolică este cea care se teme de test și care are pacea tulburată de acesta. Eroarea nu poate trece testul; adevărul este justificat prin el. Citiți ce spune Biblia Catolică *Douay*:

Mai degrabă la lege și la mărturie! Și dacă ei nu vor vorbi potrivit acestui cuvânt, nu vor primi lumina dimineții. Profetul care are un vis, să-l spună; cel care deține cuvântul Meu, să-l spună cu adevăr. Ce are a face pleava cu grâul, zice Domnul? Nu sunt cuvintele Mele ca un foc, zice Domnul? Și ca un ciocan care sparge stânca în bucăți? Iar judecata este aceasta: Pentru că lumina a venit în lume, iar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, căci faptele lor sunt rele. Căci oricine înfăptuiește răul urăște lumina și nu vine la lumină, să nu-i fie condamnate faptele. Dar cel care înfăptuiește adevărul vine la lumină, ca faptele lui să fie evidente, căci sunt făcute în Dumnezeu. (Isaia 8:20; Ieremia 23:28,29; Ioan 3:19-21)

Martorii lui Iehova merg la legea și la mărturia Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-și dovedi adevărate învățăturile. Ei nu se tem de punerea în circulație a învățăturii catolice; să fie declarată liber, nestingerită de gloate! Martorii lui Iehova rostesc Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, grâul; nu pleava catolică, bazată pe tradiție omenească. Adevărul lui Dumnezeu este

ca un foc care mistuie pleava, ca un ciocan care sparge stânca; nu trebuie să se teamă de învățătura catolică. Martorii lui Iehova nu trebuie să se ascundă în întuneric, temându-se de mesajele iluminatoare din partea altora ce i-ar putea demasca precum niște mincinoși. Biserica Catolică este cea care se teme de adevărul declarat de martorii lui Iehova, căutând să-i reducă la tăcere pe acești martori, prin fapte nelegiuite și întunecate.

Preotul Lesage se plânge de tulburarea principiilor catolice. Aceasta este o afirmație păgubitoare. Principiile sănătoase nu pot fi tulburate. Isus Cristos a spus că ale lui principii și cuvinte sunt precum o temelie de stâncă și tot ce este zidit pe ele va ține piept oricărei furtuni; dar tot el a făcut observația că alte principii erau precum nisipul mișcător, care se tulbură cu ușurință. (Matei 7:24-27) Dar lăsând la o parte toate acestea, simplul fapt că o comunitate este tulburată este suficient să condamne cauzele din spatele tulburării? Ar fi greșit să se predice catolicismul în Rusia pentru că lucrul acesta ar tulbura acea fortăreață a comunismului ateu? Nu intră catolicii misionari în diferite țări și nu deranjează status-quo-ul religios? Isus a deranjat pacea fariseilor și ei s-au plâns: „Toată lumea se duce după el!” Ei au fost deranjați și de urmașii lui Isus și au acuzat cum creștinii „fac revoltă în oraș”, deși gloata religioasă era cea care făcea lucrul acesta. – Ioan 12:19; Faptele 17:5,6; 24:5,6, *Versiunea Douay*.

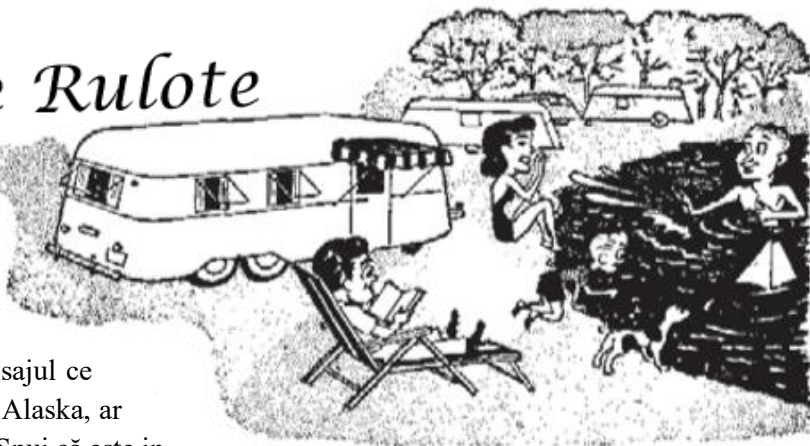
În realitate, cei care tulbură pacea din acea provincie sunt preoții din Quebec,

instigând gloatele și oficialii să acționeze în mod greșit împotriva martorilor lui Iehova. Preoții sunt tulburați căci adevărul Bibliei îi arată ca fiind „plăsmuitori de cugete rele și erori” și se tem de repercursiuni atunci când catolicii sinceri află că au fost înșelați. Să ne punem întrebarea: Ați trezi o persoană care doarme, din calea unei tornade ce se apropie, deși, pe moment,

i-ați deranja liniștea făcând astfel? Și martorii lui Iehova vor predica Cuvântul lui Dumnezeu și vor avertiza, deși aceasta va cauza, pe moment, tulburarea liniștii. Pentru dovezi suplimentare că nu martorii lui Iehova sunt cei care pun în circulație bani falși, ci catolicismul, citiți articolul de la paginile 25 și 26 ale acestui număr al revistei *Treziți-vă!*

VIATA ÎN *Parcul de Rulote*

Ai stat vreodată în fața ușii și ai visat că acele noi orizonturi minunate, de la încântătorul apus din Mexic la peisajul ce te furnică pe șira spinării din Alaska, ar putea ajunge chiar în fața ta? Spui că este incredibil, nu? Deloc! Sunt mii de oameni, de la un capăt al continentului la altul, care atunci când spun casă se gândesc la un loc cu o mie de trepte în fața ușii, uneori adăpostită de țărnul mării, alteori cocoțată pe culmea munților, sau izolată într-o vale liniștită, acolo unde le place lor. Nu crezi că este ridicolă, însă minunată, ideea de a-ți strânge casa și de a o muta departe de vecini respingători sau de un mediu neplăcut, în spatele unui cârlig de remorcă? Sau să presupunem că te-ai gândit să mergi să cauți un climat mai favorabil și mai sănătos, cu condiția să-ți iei casa cu tine. Pe de altă parte, poate că ai o profesie sau afaceri care te fac să „fii mereu pe

drumuri” și ți-ar plăcea foarte mult să-ți ai familia aproape.

În oricare situație te-ai afla, cu condiția ca tu și familia ta să fiți tipul de persoane ce se auto-gospodăresc, care se pot bucura de o viață ca într-un parc și nu te deranjează să stai la grămadă cu oameni obișnuiți, politicoși și sociabili, și dacă te poți mulțumi cu o locuință minusculă, confortabilă, comodă și curată ce necesită un minim de menaj – ei bine, toate acestea la un loc arată, în mod clar, că ești una din acele mii de persoane care este potrivită pentru o rulotă modernă.

Descoperirea atâtor posibilități în „casa pe roți”, ce vine cu ceva aproape de rapiditatea goanei după aur, a dat impuls unei industrii care a luat o amploare extraordinară, influențând viața comunității moderne din prezent. Old-timerii din parcul de rulote trebuie să se gândească puțin mai departe de secolul al douăzecilea, răzând pe înfundate de acele rulote vechi ce trosneau sau de acele rulote de pânză pliabile, care le-au bucurat așa de mult pe acele suflete îndrăznețe, când călătoreau spre teritorii îndepărtate, în vacanțe. Acești oameni trebuiau să aibă aceeași constituție de fier precum călătorii pe uscat din zilele pionierilor, care călătoreau în căruțe acoperite.

Dar cum se schimbă timpurile! Anii de criză au aruncat o treime din populația americană în necazul crizei de locuințe. Asta s-a întâmplat când ingeniozitatea umană a sărăcit și a început să pună la cale construirea de rulote asemănătoare cu o casă. Totuși, pentru majoritatea oamenilor era prețioasă atmosfera de durabilitate ce plana între zidurile rulotei, iar prin 1939 constructorii acestora nu prea mai erau începători.

Dar în acel an, când au fost transformate 11.000 de atașe de motocicletă comerciale, a izbucnit războiul total și a aruncat pe linie moartă industria construirii de locuințe. Acesta a fost chilipirul pentru constructorii de rulote. În următorii opt ani numărul de rulote a crescut de cincisprezece ori. În 1947 au fost construite 70.000; în 1948 au fost construite 80.000, iar în 1949 s-a planificat ca numărul acesta să fie

dublat. Astăzi există 1.250.000 oameni care trăiesc în 400.000 de rulote.

Le-ai văzut, sunt comunități întregi de rulote în jurul fabricilor din industria grea. De la încheierea războiului zeci de mii de studenți GI, împreună cu familiile lor, s-au stabilit în orașe de rulote, în jurul centrelor universitare. Veteranii celui de-al Doilea Război Mondial au cumpărat șapte din fiecare zece rulote, vândute în ultimii trei ani. Criza de locuințe, presiunea financiară și poate plăcerea de a călători au trimis aproape o jumătate de milion de familii în rulote, făcând afacerea cu rulote să sară la peste un bilion de dolari.

Va continua să prospere această afacere cu rulote? The Trailer Coach Manufacturers Association (TCMA), ai cărei 53 de membri produc 60% din producția de rulote, nu face nici o predicție pripită și încă se mulțumește cu sloganul „Rulota este pasul spre o locuință permanentă”. Deși trei persoane din patru spun că preferă să trăiască într-o rulotă, decât într-un apartament, și jumătate din ei au avut o casă înainte să cumpere o rulotă, majoritatea celor care locuiesc într-o rulotă intenționează să-și cumpere o locuință fixă de îndată ce vor putea s-o facă. Măine vor fi o mulțime de orașe-fantomă de rulote, dacă ocupanții acestora își vor găsi casele pe care le doresc.

Cum le merge celor care locuiesc în rulote?

Pentru a rămâne prima iubire a actualilor proprietari și pentru a căuta să câștige cât mai mulți proprietari posibili industria rulotelor n-a cruțat nici un fel de geniu al ingineriei, pentru a dezvolta într-o minunată artă construirea de rulote. Talentele combinate și îndemânarea inginerilor, design-erilor, decoratorilor și artiștilor au fost comasate pentru a construi adevărate locuințe, care îți taie respirația, pur și simplu, prin eleganță și confort. Vrei să vezi singur? Atunci vino și aruncă o privire pe moderna autostradă Pullman!

Rulota pe care o inspectăm se află într-un parc de rulote din suburbii, într-un loc umbrós și liniștit (da, liniștit, acum când tinerii sunt la școală). Tabla ei din aliaj de aluminiu strălucește la soare, acolo pe locul ei privat, și pășim pe o micuță alee, cu bordură albă, ce împrejmuește o peluză verde în miniatură. Trecem printr-o curte interioară cu pavele de piatră și pe sub o verandă cu dungi și iată-ne în fața ușii! Să nu spui că nu te miri când vezi prima dată tâmplăria construcției. Privește această mobilă de lux! Ai văzut vreodată un aranjament așa de isteț care să transforme un minim de „spațiu viu în formă de cub” într-o minunăție de eleganță și confort? Lățimea de opt picioare a livingului face ca acesta să pară mult mai spațios. Canapeaua care se transformă într-un pat minunat, scaunele foarte confortabile în extensia mesei, rafturile și cutiile, cuverturile și perdelele și toate finisajele se îmbină într-o eleganță greu de depășit de cel

mai excentric salon. Living-roomul este o unitate completă de locuit. El poate fi despărțit de bucătărie prin ușile culisante franceze.

Și bucătăria este o unitate complet echipată. Ce-i lipsește ei din condițiile moderne? Privește chiuveta dublă, care oferă tot atâta spațiu pentru spălat vase ca orice bucătărie mare. Frigiderul, plita pe gaz de mărimea uneia de apartament, camera pentru vase și alimente, dulapurile chinezești, toate aranjate de un maestru în cea mai accesibilă și compactă unitate posibilă.

Din bucătărie ajungem în dormitor și acolo desfată-ți ochii cu acel pat Hollywoodian imens și cu acele dulapuri cu haine. Ușa de acolo, dintre bucătărie și dormitor, ascunde cea mai minunată baie în mininatură, cu duș, pe care ai văzut-o vreodată.

În acest spațiu cu o suprafață de 8/10 picioare a fost adunat aproape tot confortul posibil. Și totuși, nu pare o încăpere neaerisită. Există o mulțime de ferestre, de fapt în dormitor sunt patru. Sistemul de aerisire, ce folosește supape și ventilatoare cu evacuare, pentru a scoate mirosul din bucătărie, are aceeași valoare ca aerul condiționat. Căldura controlată prin termosstat, din soba pe ulei, din living-room, este distribuită prin conducte de aer în dormitor. Vara, prin aceste conducte circulă aer de afară ca și un aer condiționat. Tot interiorul este foarte luminat, electric, bineînțeles.

Atunci, ce-i lipsește acestei căsuțe de trei mii de dolari? Nu poate fi vorba de confort,

comoditate, condiții și intimitate – acestea sunt identice cu cele dintr-un apartament cu trei camere. Dacă gazda noastră consideră că aceasta nu este suficient de elegantă, pe piață sunt rulote care ajung și la 40.000 \$. Există yahturi de uscat care au la etajul superior locuri de dormit. Visul oricărui designer este o casă cu două nivele, cu trei dormitoare la etaj și o vernadă portabilă, toate într-o rulotă, când îți vine să pleci într-o croazieră spre noi orizonturi.

Unde trăiesc ocupanții rulotelor

Atât pentru plăcere cât și pentru afaceri, vei vedea rulote pe străzi, sau parcate într-un camping, fie că sunt parcate pe un teren privat, sau într-un camping de rulote autorizat, pentru domiciliu permanent. S-ar putea să știi că parcurile de rulote n-au fost privite niciodată cu ochi buni de comunitățile respectabile cu domiciliu stabil. Imaginați-vă consternarea constructorilor de locuințe și a ligilor civice, când, în urmă cu o decadă, un economist îngrozit a profețit că jumătate din populația americană va trăi în rulote.

Venind în existență într-un timp așa de scurt, fără să aibă un precedent, parcul de rulote a trebuit să îndeplinească toate cerințele locuințelor fixe – igienă, sănătate, electricitate, apă, încălzire, intrări și ieșiri adecvate și așa mai departe, plus problemele speciale caracteristice celor care locuiesc în rulote. Pentru a le face față industria parcurilor de rulote a făcut progrese foarte mari în trei puncte specializate:

1. Parcul de rulote pe timp de noapte

Dacă ajungi să călătorești cu o rulotă, în vacanță, sau pentru afaceri, hotelul tău va fi parcul de rulote pe timp de noapte. Pe autostrăzile foarte circulante pentru vacanțe, mai ales în cele șapte state din sud și din vest, vei găsi parcuri de rulote pe timp de noapte. În nord și est nu sunt așa de multe.

2. Parcul de rulote pentru vacanță

Dacă ai chef să te oprești pentru câteva săptămâni sau luni într-o vacanță sau lucrezi temporar într-o altă localitate, domiciliul tău este parcul de rulote pentru vacanță. Indiferent că pe-luza ta este țărmul mării, priveliștea montană sau văile cu râuri șerpuitoare, poți aprecia că soluția pentru necesitățile de cazare nu este mai costisitoare și nu necesită atâta implicare cât grijile pe care ți le faci pentru școală sau alte instituții publice. Ca s-o spunem sincer, nu au fost încă rezolvate toate problemele parcului de rulote pentru vacanță, pentru a mulțumi pe toată lumea. Este posibil ca tu să fii de ajutor. Cum ai proiecta un parc practic, care să ofere fiecărui ocupant al rulotei facilități adecvate, toaletă și baie, aparate electrice, loc de parcare pentru fiecare rulotă, canalizare racordată la fiecare baie și bucătărie a rulotei, ca să nu mai amintim de parcele de teren numerotate, numite după acea comunitate? Două dintre cele mai dificile probleme sunt locurile satisfăcătoare de parcare și spațiu suficient de depozitare pentru surplusul de bagaj.

3. *Rulote de locuit permanente*

Aceasta este o comunitate de rulote mai mult sau mai puțin pusă la punct, cu rulote mai mult sau mai puțin drăguțe, parcate în ceea ce s-ar putea numi un mod ordonat pe numere, cu familiara frânghie de rufe din curtea din spate, și în funcție de împrejurări, cu peluza din față îngrijită cu flori, arbuști și pajiște. Dacă nu găsești lucruri drăguțe ca acestea în fiecare parc de rulote, nu este vina TCMA. Aceasta cheltuie un sfert de milion de dolari pe an pentru a încuraja îmbunătățirea parcurilor de rulote permanente. La 1 mai, 1949, Departamentul Parcuri a controlat 4.500 parcuri de rulote autorizate și 2.500 dintre acestea au primit Certificat de Aprobare din partea TCMA, fiecare parc primind calificativ de „excelent”, „bun”, „minunat”, în funcție de măsura în care a respectat minimul de cerințe legate de facilități (igienă, electricitate, apa, canalizare), precum și de aspectul parcului, curățenie, modalități de distracții, capacitate și măsura în care este ocupat. TCMA și cele trei reviste naționale ale rulotelor publică manuale-ghid pentru îmbunătățirea parcurilor de rulote de pretutindeni.

S-a prestat o muncă uriașă, demnă de laudă, în dezvoltarea parcurilor de rulote, de către agențiile de stat și cele federale. Unele comisii statele ale parcurilor, de remarcat cea din Michigan, au dezvoltat numeroase parcuri în care proprietarul de rulotă poate găsi condiții, care de obicei sunt gratuite, pentru o ședere de două săptămâni, excepție făcând electricitatea, care este furnizată la un cost nominal zilnic. Cea mai

mare realizare de până acum a guvernului federal este parcul național, care furnizează locuri de parcare pentru rulote în tot vestul.

Viața socială printre ocupanții rulotelor

Oh, era să uităm! Ce se poate spune despre starea de spirit a comunității ocupanților rulotelor? Cei care au participat la adunarea anuală a TCMA în Chicago, pe 25 aprilie, 1949, l-au auzit pe Dr. Preston Bradley citând unele statistici ce ar trebui să însemne ceva pentru întemeietorii lui Snobbery Heights. Dr. Bradley a spus că din populația de 40.000 de locuitori, din cele 15.000 de rulote din ținutul Maricopa, Arizona, în anul 1948 a existat doar un singur caz de delincvență juvenilă. La Universitatea Miami din Ohio, unde 1.000 de familii trăiesc în rulote, a existat un singur divorț. Dar pentru a oferi o înregistrare perfectă, Dr. Bradley s-a întors la cele 600 de familii care trăiesc în rulote, în ținutul Erie, Pennsylvania, în care nu s-a raportat nici un divorț și nici un caz de delincvență juvenilă.

Rapoarte de felul acestora nu sunt luate la întâmplare. Așa cum arăta Dr. Bradley, rulota a servit să țină împreună familiile muncitorilor tranzitori și a studenților, în timpul războiului care a solicitat moral și a anilor de după război. Iar în ce-i privește pe tineri, viața în aer liber, cu oportunități pentru activități și joacă mai bune și mai curate i-a ținut mai sănătoși și mai fericiți și departe de necazuri. Autorul Ray F. Kuns adaugă că statisticile de sănătate au dovedit multe lucruri bune în favoarea celor care locuiesc în

rulote. „Famiile ce răceau foarte mult în locuințele clasice au constatat că au scăpat de acest necaz în viața în rulote”.

Apropo, dacă acum simți că ți-ai dori să te alături rândurilor celor care locuiesc în rulote, ar fi bine să arunci o privire pe faimosul manual al domnului Kuns, intitulat „Instrucțiuni pentru viața în rulotă”. Când autorul a fost întrebat ce credea că ar trebui să știe omul obișnuit, ca mine și ca tine, despre viața într-un parc de rulote, el a răspuns într-un articol de revistă precum acesta, pe baza unei experiențe de treizeci de ani:

Voi încerca, într-un fel, să arăt cititorilor dumneavoastră faptul că cineva poate aprecia budinca dacă îi place sau nu doar după ce a gustat-o. Rulotele nu sunt pentru cei care vor să urce pe scara socială. Nu există suficiente servicii personale. Locuitorii rulotelor, ca și primii călători cu căruțele Conestoga, își fac singuri lucrurile. Aici nu sunt comisionari și majordomni. În multe cazuri în care lucrurile au scăpat de sub control și locuitorii dintr-un apartament au fost forțați să ajungă într-o rulotă, e nevoie de o dinamită ca să-i scoți din rulotă.

MINUNĂȚIA ADÂNCURILOR

De la

corespoondentul Treziți-vă! din Puerto Rico

Cât de des ai privit nisipul de pe țărmul mării și ai încercat să ții în mână particulele fine, când se scurgeau repede printre degete? Te-ai oprit vreodată să examinezi aceste granule minuscule și să te minunezi de varietatea lor de culoare și finețe, la atingere? Poate că nu sunt la fel ca formă și mărime, lucru adevărat pentru toate lucrurile create natural, dar fiecare bob este oarecum rotund, fără nici o asprime detectabilă. Această mână de nisip este doar o mostră din milioanele de milioane de granule asemănătoare, răspândite pe țărmul mării de pe întreg pământul. Cu siguranță, aceasta este opera unui lucrător neobosit, care depășește abilitatea

simplului om. Da, este, și lucrătorul responsabil se află la câteva picioare distanță – marea!

Aceste grăunțe micuțe de nisip n-au apărut la întâmplare, ci după multe sute de ani de acțiune constantă, cu regularitate, din partea mării. Fiecare granulă a fost cândva parte dintr-o piatră și era plină de colțuri. Dar odată cu trecerea timpului și cu ajutorul valurilor în mișcare fiecare grăunte de nisip a fost șlefuit printr-o frecare constantă, până când au fost toate rotunjite și netezite, fără asperități. Deși în felul acesta strică linia țărmului, în unele părți ale lumii, valurile ajută la depozitarea lui altundeva, prin depozite continue, care se împietresc și se

comportă ca bază pentru alte depozite lăsate de valuri viitoare.

Privind aceste valuri care vin către țărm, cu regularitate și precizie, aprecierea acestei minuni continuă să crească, atunci când îți dai seama că fiecare mișcare se datorează unei serii lungi de mișcări din trecut și fiecare ajută să aducă o lungă serie de mișcări viitoare. În felul acesta, marea nu este niciodată complet liniștită. Curenții constanți, briza, vânturile, furtunile și uraganele tulbură calmul care ar exista de altfel. Aceste mișcări constante pot face ca un singur strop de apă care curge astăzi în mările din sud să-și croiască drum printre mulți curenți, spre o banchiză de gheață din nordul îndepărtat, după multe luni. Și din nou, o bucățică de gheață din regiunile polare poate să fie în viitor parte a unor stropi de apă, ce lovesc plaja acoperită de nisip, de la tropice.

Totuși, această mișcare a valurilor nu are loc la adâncime mare. Indiferent cât de îngrozitoare este o furtună, la o adâncime de cinci sau șase mile nu are loc nici măcar un clipocit. Indiferent cât de ciudat ar părea furia furtunii cauzează mișcare doar în partea de sus. Dacă valul are o înălțime de trei picioare se crede că tulburarea s-a produs la o adâncime asemănătoare. Cu toate acestea, curenții există mult sub suprafața apei, dar sunt pașnici și liniștiți.

Tot aici, în adâncimea acestei liniști, există și un climat neschimbător.

Această mare întindere de ocean sau mare este rece și doar în unele părți există un strat subțire cald. Și pentru că apa rece este mai grea decât cea caldă, cea rece se lasă mai jos, lăsând apa mai caldă să plutească la suprafață. Apa mai grea este mai puțin translucidă și cu cât adâncul este mai greu, cu atât mai puțin penetrează lumina soarelui. Aceste adâncimi sunt ceea ce intrigă mintea exploratorilor, căci aici, într-adevăr, este o lume ciudată și fascinantă. Fiind practic necunoscută omului, reprezintă una din minunile lui Iehova. „Marea este a Lui; El a făcut-o. Măinile Lui au făcut uscatul”. (Psalmul 95:5)

Viața în apa puțin adâncă

Oamenii de știință au împărțit marea pe zone, fiecare zonă având propriile tipuri particulare de plante și animale. Prima zonă este linia țărmului, delimitată de reflux, și cuprinde o varietate de alge marine, cu o structură tot așa de complicată și delicată ca orice plantă sau floare de pe țărmul vizibil. Clasa este mare, nu doar ca tip, ci și ca mărime, de la alge pietrificate invizibile până la plante uriașe cu trunchi și frunze solide, precum cele ale palmierului tropical. S-au văzut unele cu o lungime între trei și patru sute de picioare. Păduri întregi de alge, folosite pentru sănătate, și ierburi de mare plutitoare, cu frunze de șapte sau opt picioare de la bază la vârf, servesc ca locuință pentru o varietate de micuțe animale de mare. Unele plante sunt atașate de pietre sau de fundul mării, în timp ce

altele, fiind rupte de valuri de locul în care erau ancorate, plutesc în derivă pe mare ca niște rătăcitori singuratici.

În aceeași zonă trăiesc midii, lipitori, corali plini de culoare, mici insecte de nisip, viermi și insecte de nisip ce trăiesc în apă și în afara acesteia. În această regiune trăiesc multe crustacee și după ce mor carapacea acestora este aruncată pe țărm de valurile care se leagănă într-una, furnizând bucurie și încântare ochiului care le apreciază culoarea și formele. Tot aici trăiesc speciile de crabi în cochilie de melc, care recurg la furtișag, ca cel mai simplu mod pentru a-și obține locuința, căci ei trăiesc în cochiliile goale de melci; câteodată îi mănâncă pe melci mai întâi și apoi se mută acolo. Astfel masa și cazarea sunt furnizate în același timp. Atunci când cresc și nu mai au loc în cochilie se mută în alta. Cu toate acestea, o specie particulară de anemone de mare pare să echilibreze cumva situația. O singură anemonă se atașează, când este foarte tânără, de cochilia unui anumit tip de crab și rămâne acolo până la maturitate. Când se mișcă crabul se mișcă și anemona; când se odihnește crabul și anemona face la fel. Această micuță creatură precum o floare, cu tentaculele ei strălucitoare și scânteietoare ce se aseamănă cu niște petale catifelate, are gura și stomacul

elastice, făcând-o capabilă să înghită alte creaturi aproape la fel de mari ca ea. Câteodată înghite un crab cu totul, digerând părțile mai moi și regurgitând materialul nedigerat.

Deoarece fundul oceanului variază, la fel se întâmplă și cu creaturile vii care trăiesc în aceste secțiuni sau zone diferite. Panta scade treptat de la țărm și se adâncește tot mai mult. Există locuri plane ce se întind pe multe mile la aceeași adâncime; apoi există abisuri cu o adâncime de peste șase mile; Aceste părți mai adânci sunt locuite de sute de specii de pești, mai ales în a doua zonă, în apa cu o adâncime de zece până la douăzeci de picioare adâncime. Aici încă pătrund razele soarelui și mulți curenți amestecă apa, împrăștiind mici organisme plutitoare. Se pare că în această zonă există mai multă viață marină decât în oricare altă parte a mării.

Creaturi din adâncimile întunecate

Creaturi ciudate locuiesc în adâncimile mai de jos, sau în a treia zonă, unde nu este lumină. Ele nu pot ajunge la suprafață vii, deoarece corpul lor este adaptat să reziste la o presiune de până la cinci tone și nu pot trăi acolo unde presiunea este scăzută. Greutatea pe care o

poate suporta omul nu se poate compara cu presiunea de pe aceste creaturi fragile. La o adâncime de peste două sute de picioare presiunea devine prea ridicată pentru orice om și totuși animalele se găsesc la adâncimi de peste trei mile. Carnea lor este extrem de delicată și oasele sunt foarte fragile, conținând mai puțin calciu decât oasele altor animale. Corpul lor este de obicei lung și subțire; gura și dinții sunt mari și prevestitoare de rău. Unele sunt capabile să devoreze alți pești aproape la fel de mari ca ele. Mulți posedă organe de-a lungul corpului, care au o lumină fosforescentă, care pe unele le ajută să vadă în întuneric, iar pentru altele este un mijloc de a atrage prada sau pe partenerul de viață.

Întunericul care există dintotdeauna aici pare să se amplifice odată cu noroiul moale de la fundul oceanului. Dar observațiile științifice arată că și noroiul are culoare. Există noroi albastru și verde, roșu și galben; cel roșu și galben conține oxigen care schimbă culoarea. Tot noroiul conține schelete de micuțe animale ale mării și resturi de plante, care ne fac să realizăm că există un strat obișnuit din aceste micuțe creaturi vii în apele oceanului. În unele locuri sunt așa de numeroase încât formează o hrană marină cu care se hrănesc animalele mai mari și acestea, la rândul lor, sunt o pradă pentru creaturile mai mari care rățăcesc pe la suprafață sau în părțile mai adânci ale mării. „La fel este această mare minunată și vastă, în care mișună nenumărate viețuitoare, mici și mari”. (Psalmul 104:25)

Marea transportă nu doar viața animală și plantele pe care le conține, ci în urmă cu

aproape o jumătate de secol era cea mai bună modalitate de transport pentru oameni și mărfuri. A furnizat hrană prin numeroși pești și plante. Sarea obișnuită, sarea amară, clorul, bromul, sulful, potasiul, sodiul, magneziul și calciul sunt întrebuințate zilnic. Oxidul de calciu, varul, cremenele, cuprul, plumbul, zincul, nichelul, cobaltul, ipsosul, manganul și chiar argintul și aurul se află printre produsele extrase din aceste adâncimi. Ploaia pentru câmpiile din lumea întreagă este furnizată trimițând departe milioane de tone de apă, prin vaporizare. Bijuterii excelente se extrag din corali. Și una dintre cele mai mari plăceri este simpla baie pe plajă.

Toate acestea demonstrează necesitatea și puterea mării. Și totuși, indiferent cât de mare este marea, este Unul mai mare decât ea, Creatorul ei, Iehova. „DOMNUL din înălțimi este mai puternic decât zgomotul mai multor ape, da, mai puternic decât puternicele valuri ale mării”. – Psalmul 93:4.

„Decât puternicele valuri ale mării”. Așa cum aceste valuri care se mișcă într-una au netezit și au șlefuit fiecare grăunte de nisip, desprins din diferite formațiuni stâncoase, tot așa Iehova desprinde din „marea omenirii” pe discipolii lui Cristos, pe care îi șlefuieste prin adevărurile Bibliei, pentru a deveni o parte a Împărăției Sale. Ei au credință în promisiunea Lui, făcută cu mult timp în urmă, înregistrată la Geneza 32:12: „Cu siguranță îți voi face bine, și îți voi face sămânța ca nisipul mării ce nu poate fi numărât”.

Puțină ușurare pentru victimele alergiei

Nu vă amăgiți! Ideea că știința a răpus afecțiunea numită alergie, că aceasta este un lucru aproape de domeniul trecutului, fie este o știre iresponsabilă dintr-o revistă sau un ziar, fie o speranță falsă ce vine din partea unei reclame comerciale lipsite de scrupule. Ca și în anii trecuți, această afecțiune îngrozitoare persistentă își va pune iar amprenta pe viața a multor milioane de victime.

Când este violentă, valurile de căldură ale alergiei străbat tot corpul, slăbindu-i vitalitatea și rezistența. Din ochii victimei curge un fluid fierbinte, ore întregi, care lasă ochii roși, inflamați și dureroși. Nărilor inflamate curg, victima strănută într-una și folosește o mulțime de batiste pentru a opri șuvoiul de fluide. Boala poate evolua spre plămâni, provocând astm sau congestie pe timpul nopții, cel afectat nemaiavănd un somn potrivit. Victimele trebuie să îndure atât fizic cât și mental în anotimpul alergiilor.

Timp de mulți ani alergia a fost una dintre cele mai dificile probleme pentru medicina modernă. Ea se poate declanșa de la polenul din copaci, iarbă sau semințe, oricând, din aprilie până în septembrie. Toți oamenii dintr-o comunitate inhalează acest polen, totuși doar o minoritate este afectată de acesta. Nu se știe de ce. Chiropractorii spun că dislocarea oaselor și congestia musculară din gât și coloana vertebrală cauzează un „amestec al nervilor”

care provoacă alergia. Indiferent dacă este așa sau nu, toată lumea are în sânge o substanță cristalină, fără culoare, numită „histamină”, care trece în țesuturile celui afectat de alergie. Se crede că această histamină eliberată cauzează inflamarea și iritația mucoaselor din gât, nas și sinusuri, la persoanele care sunt sensibile (alergice) la histamină. Unii oameni din domeniul medicinei sunt de părere că mai există și alte substanțe responsabile pentru iritație. Cu toate acestea, nu există o explicație mulțumitoare de ce sunt eliberate aceste produse chimice și nici nu există dovada convingătoare că sensibilitatea la ele este cea care provoacă suferința.

Mergând pe teoria că histamina, chiar dacă nu este principala cauză a alergiei, este cauza imediată a suferinței, cercetarea și-a concentrat eforturile spre descoperirea și producerea unor cantități de anti-histamine. Aceste medicamente sunt de ajutor în unele cazuri de alergie, dar în altele sunt ineficiente. De fapt, unii individuali ajung la ceea ce se numește „reacții adverse” care sunt mai neplăcute și uneori mai periculoase decât alergia în sine.

Unele reacții adverse ale medicamentelor ce conțin anti-histamine sunt: amețelă, nervozitate, palpitații, iritații gastrice și chiar diaree. În situații mai blânde ele cauzează apatie, pierderea abilității de a efectua o activitate, somnolență și întunecare temporară a minții. Prin urmare, anti-histaminele ar trebui

administrare cu precauție, mai ales dacă cineva lucrează pe o mașinărie sau conduce un autovehicul. Administrația Civilă a Aeronauticii a avertizat piloții să stea departe de aceste medicamente atunci când zboară. Și autoritățile medicale au avertizat că nimeni n-ar trebui să privească aceste remedii ca vindecări pentru alergii, chiar dacă sunt cele mai bune, căci ele nu înlătură principala cauză a afecțiunii. Ele pot fi de folos în unele situații, controlând simptomele; în alte cazuri fac mai mult rău decât bine. În unele cazuri s-a constatat că sunt mai eficiente combinațiile mai vechi.

Atacând afecțiunea din alt punct, autoritățile civile din unele comunități mai mari au încercat să distrugă plantele purtătoare de polen.

Astfel de acțiuni au adus puțin ajutor la majoritatea celor care suferă de alergii. În afară de aceasta, crescătorii de albine au avertizat că dacă aceste idei sunt puse în aplicare pe scară mare, aceasta va însemna și sfârșitul albinelor.

Așadar, în timp ce cercetarea merge înainte pentru a afla motivul pentru care polenul provoacă alergii, iar știința și medicina se străduiesc să găsească un remediu satisfăcător, victimele alergiei vor continua să treacă peste veri așa cum pot. Cel puțin cel care suferă împrumută punctul de vedere filozofic potrivit căruia boala este o binecuvântare deghizată. Îi oferă scuza perfectă să-și ia o vacanță prelungită la hotelul lui favorit de pe țărmul mării sau la o cabană montană.

Nebunia jocurilor pune stăpânire pe primarul New Yorkului

Cel mai mare centru monetar și comercial din lume, și cel mai puternic, New York, se poate lăuda și cu faptul că are cel mai incapabil primar. Acest lucru s-a văzut în propunerea lui șocantă și prost concepută, din 9 ianuarie, anul acesta, în care solicita ca orașul New York să fie transformat într-un paradis al jocurilor de noroc. Să legalizăm jocurile de noroc, spunea el. Statul să sponsorizeze și să încurajeze jocurile de noroc printre toți oamenii, bogați și săraci, tineri și bătrâni, femei și copii. Atunci toate elementele criminale vor dispărea, iar greaua sarcină a taxelor va fi foarte mult ușurată. Aceasta este esența propunerii primarului O'Dwyer.

Cu un raționament superficial, primarul a comparat acutalele legi de interzicere a jocurilor de noroc cu prohibiția, spunând că aceasta a dat greș pentru că oamenii au fost împotriva ei, deci legile împotriva jocurilor de noroc vor eșua „din cauza dorinței publicului de a paria”. Cu alte cuvinte, el a afirmat că legile împotriva jocurilor de noroc sunt greșite pentru că prohibiția a fost greșită. O altă concluzie, la fel de eronată, este că ar putea fi salvate milioanele de dolari cheltuiți acum pentru a „pune în aplicare” legile jocurilor de noroc, legalizând pur și simplu pariurile pentru toate evenimentele sportive, atât jocuri de amatori cât și de profesioniști. Și ca și

cum argumentul ar fi prins, O'Dwyer a spus că el a discutat chestiunea cu mulți „cetățeni bine-informați care nu sunt în funcții publice” și că aceștia erau de acord cu ideea sa de a transforma New York-ul într-un cuib al jocurilor de noroc.

Judecând, însă, după răspunsul primit după sugestia lui fantastică este evident că numărul cetățenilor bine-informați depășește cu mult pe cei bine-informați ai primarului. Guvernatorul Dewery al statului New York a privit ideea ca „o propunere așa de imorală, indecentă și șocantă” încât a trimis la legislația statului un mesaj special ce denunța ideea în următoarele nouă puncte:

1. Este de-a dreptul imoral să încurajezi familiile să privească jocurile de noroc ca pe o sursă de venit.
2. Este un lucru indecent ca guvernul să încurajeze slăbiciunile oamenilor pentru a se finanța din aceste slăbiciuni.
3. Dacă statul aprobă pariurile pe sporturi, în cele din urmă va trebui să aprobe și loteriile, automatele și toate relele lor.
4. Camerele legale de pariuri vor face o invitație continuă soților și soțiilor să joace pe venitul familiei.
5. Propunerea va demoraliza foarte mult sporturile.
6. Toate națiunile care au legalizat jocurile de noroc, precum Irlanda, Italia și alte țări catolice, stau prost din punct de vedere financiar, iar poporul de aici este lovit de sărăcie.
7. În primele zile jocurile de noroc au cauzat așa de multă corupție și sărăcie încât oamenii s-au revoltat și le-au interzis. Să nu se repete istoria!
8. În statele unde își fac apariția jocurile de

noroc lumea interlopă este puternică, iar conflictele între grupuri, crimele, corupția și sărăcia sunt lucruri obișnuite. A legaliza jocurile de noroc nu înseamnă doar ca acestea să-și facă apariția, ci să închizi ochii la aceste crime.

9. Jocurile de noroc ilegale nu pot exista acolo unde există administratori cinstiți care pun legile în aplicare.

Rezumând, Dewery a declarat: „Întreaga istorie a jocurilor de noroc legalizate din această țară și din străinătate arată că acestea nu au adus nimic altceva decât sărăcie, crimă, corupție, demoralizarea standardelor de moralitate și în cele din urmă un nivel de trai inferior și nenorocire pentru toți oamenii”.

O mulțime de individuali cu funcții înalte – legiuitori, lideri proeminenți religioși (non-catolici), etc, s-au alăturat guvernatorului în denunțarea vicioasei propuneri a jocurilor de noroc. Un om de stat a spus: „Primarul încearcă să acopere aranjamentul care îi protejează acum pe jucători. El scoate la iveală vechea propunere pentru a legaliza ce nu poate corecta.” Un altul a întrebat: „Ce îl face pe domnul O'Dwyer să creadă că veți putea să puneți capăt jocurilor de noroc ilegale doar prin autorizarea jucătorilor de noroc?” Un altul a observat: „Nu puteți să faceți jocurile de noroc să fie ceva corect, așa cum nu puteți să faceți un fluier din coada unui porc.” Un alt om de stat a declarat mai la subiect: „Mai întâi ar trebui să-l legalizăm pe O'Dwyer”.

Această sugestie din urmă nu este una rea. Oamenii l-au ales pe O'Dwyer pentru un job plătit cu 25.000\$ pe an, dar la 1 ianuarie el și-a asumat rolul de „persoană influentă” și și-a ridicat salariul la 40.000 \$ pe an, iar nouă zile mai târziu a venit cu această propunere de a face din New York un paradis al jucătorilor de noroc. De pe urma veniturilor extraordinare scoase de aici

beneficiază în primul rând politicienii și lumea interlopă, nu omul de pe stradă. Deci, ce beneficii au aceste servicii ale primarului pentru vacanțe și lună de miere pentru majoritatea cetățenilor? În trecut, orașul New York avea primari mai buni pe un salariu la jumătate față de prezent.

Catolicismul – un tren spre cer?

Sub titlul „Informație catolică” au fost publicate cele de mai jos, de diferite publicații din Statele Unite

CE SIMPLU- SĂ CĂLĂTOREȘTI SPRE CER!

Ce simplu este să călătorești prin orice oraș din țară! Doar să te asiguri că ești în trenul potrivit și să rămâi în el! Să ții seama de regulile elementare de călătorie. Asta e tot ce contează! Sigur vei ajunge acolo!

Ce simplu este să călătorești spre țara Tatălui nostru cerese! Doar asigură-te că ești pe calea potrivită și că rămâi pe ea. Să ții seama de regulile elementare. Asta e tot ce contează! Sigur vei ajunge acolo!

Inginerii și echipajul trenului trebuie să știe complexitatea călătoriei pe calea ferată. Pasagerii pot afla despre aceasta spre folosul propriu. Dar pentru că trenurile sunt pentru toată lumea, cel care știe puține lucruri va ajunge acolo în siguranță și confortabil dacă rămâne în tren și ține cont de regulile lui.

Teologii și învățătorii trebuie să cunoască minunatele puncte ale căii spre Cer construită de Dumnezeu. Și laicii sunt încurajați să le cunoască. Dar pentru că trenul lui Dumnezeu trebuie să fie pentru orice om, cel care cunoaște doar puține lucruri trebuie să ajungă acolo în siguranță și confortabil dacă rămâne în tren și ține seama de regulile acestuia.

Cu un raționament simplu, catolicul este convins că Dumnezeu a întemeiat o singură biserică adevărată, care, datorită faptului că este „trenul” lui Dumnezeu, trebuie să fie perfectă în ea însăși și în modul în care funcționează. Pentru a-și insufla lucrul acesta, catolicul crede că Dumnezeu l-a făcut pe inginerul Său, Papa, infailibil în conducerea locomotivei, că i-a împuțernicit în mod divin pe preoți, echipajul din tren, pentru a-i conduce, a-i servi și a-i hrăni pe pasageri și prin urmare, pentru masa de catolici doar credința și ascultarea reprezintă biletul întreg pentru călătoria de aici la destinația cerească.

Există o simplitate așa de emoționantă în această ilustrație, încât primul impuls al multora este s-o înghită imediat. Asta înseamnă că nu este nevoie să studiezi singur, că oricum toți vor ajunge în cer; dar pentru că în afirmație se spune că și laicii trebuie să studieze aceste instrucțiuni, catolicii sinceri nu vor avea nici o ezitare să facă astfel. Întrebările cruciale sunt: Este Biserica Catolică trenul potrivit? Este cerul destinația ei? Este Papa inginerul infailibil al lui Dumnezeu? Sunt preoții echipajul din trenul lui Dumnezeu? Cunosce ei și predau „punctele minunate ale căii spre Cer contruită de Dumnezeu? Luați în considerare următoarele (toate scripturile sunt citate din Biblia Catolică *Douay*)

„Tu ești Petru și pe această stâncă îmi voi zidi biserica” (Matei 16:18). Din acest text catolicismul argumentează că Petru este stâncă pe care este zidită biserica. Cu toate acestea, cuvintele Petru și stâncă sunt traduse din cuvinte

grecești originale diferite și înseamnă lucruri diferite. La 1 Corinteni 10:4 se spune: „Stânca era Cristos”. El este Stânca, Piatra din capul unghiului de care se poticnesc mulți și Petru l-a identificat ca Stâncă, dar a mai adăugat că alții sunt niște pietre vii, construite pe el, pentru a forma templul spiritual sau biserica. (1 Petru 2:1-9) În Apocalipsa 21:14 se spune despre douăsprezece pietre de temelie, care sunt cei doisprezece apostoli. Petru a fost doar unul dintre acești doisprezece, toți fiind pe picior de egalitate.

Ce putem spune despre „cheile” Împărăției cerului date lui Petru? Isus a vorbit despre „cheia cunoștinței” și astfel de chei i-au fost date lui Petru. El a folosit una din ele atunci când a deschis ușa cunoștinței cu privire la misterul Împărăției, la timpul Cincizecimii, iar pe cealaltă a folosit-o când a dezvăluit același mister neamurilor, lui Corneliu în particular.

Aceste uși spre cunoștință odată deschise pentru iudei și neamuri n-au mai fost închise niciodată, prin urmare n-a mai fost nevoie să fie folosite aceste chei. Petru a încheiat lucrarea pe care i-a dat-o Isus și n-a mai avut nevoie de un urmaș care să-i continue treaba. În ce privește „cheile morții și ale Iadului, Petru nu le-a deținut niciodată, ci doar Isus Cristos – Matei 16:19; Luca 11:52; Faptele 2:14-36; 10:1-48; Apocalipsa 1:18.

Petru nu a fost infailibil. Cu o ocazie, Isus i-a zis: „Înapoia mea, Satan, tu ești o piatră de poticnire pentru mine!” Petru l-a renegat pe Cristos cu ocazia unui test crucial. Cândva Petru

a cedat presiunii de frica oamenilor și a greșit, iar apostolul Pavel l-a corectat înaintea întregii adunări. Petru a considerat unele instrucțiuni ale lui Pavel ca „hrană tare”, „greu de înțeles”. În mod sigur, Petru n-a fost singurul instrument de instruire și descoperire. Mai mult, se pare că discipolul Iacov a prezidat corpul de guvernare al bisericii din Ierusalim. – Matei 16:23; 26:34,35, 69-75; Galateni 2:11-14; 2 Petru 3:16; Faptele 15:13-20.

Petru n-a acționat precum papii catolici care afirmă că sunt succesori ai lui. Biserica Catholică strânge bani de la cei pe care îi promovează și vinde așa-zise favoruri divine, când colectează bani pentru liturghii pentru a ridica la cer, dintr-un mitic purgatoriu, suflete chinuite. Dar când lui Petru i s-au oferit bani pentru favoruri divine, el i-a spus celui care voia să-i dea: „Banii tăi să piară odată cu tine, fiindcă ai crezut că darul lui Dumnezeu poate fi cumpărat cu bani!” (Faptele 8:20) Papii primesc multă adulare și onoare și acceptă plecăciunile și atitudinea de închinare a altora, chiar permițându-le oamenilor să le sărute mâinile și picioarele. Dar Petru nu a făcut așa! „Atunci când Petru a intrat, Corneliu a venit să-l întâmpine și a căzut la picioarele lui. Dar Petru l-a ridicat, zicând: Ridică-te, și eu sunt om!” (Faptele 10:25,26) Papii și preoții tânjesc după titluri măgulitoare și le cerșesc și suferă dacă nu sunt numiți „Tată”; dar Isus a spus: „Să nu numiți tată pe nimeni de pe pământ, căci unul singur este tatăl vostru, care este în cer” – Matei 23:9.

Învăță preoții catolici „minunatele puncte ale căii spre Cer construită de Dumnezeu”, cale despre care Isus a spus că este îngustă și este găsită doar de câțiva? (Matei 7:14) Catholicismul învață că omul are un suflet nemuritor și că pedeapsa păcatului o reprezintă chinurile purgatorului. Biblia spune: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri!” „Plata păcatului este moartea.” (Ezechiel 18:4; Romani 6:23) Catholicismul spune că Dumnezeu și Cristos sunt egali. Biblia înregistrează afirmația lui Isus: „Tatăl este mai mare decât mine”. (Ioan 14:28) Catholicismul învață că pământul literal va fi distrus prin foc. Biblia spune: „Pământul va rămâne veșnic în picioare!” (Ecleziastul 1:4) Catholicismul folosește chipuri în închinare. Dar a doua din cele Zece Porunci spune: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a lucrurilor care sunt sus în cer, jos pe pământ, sau a lucrurilor care sunt în apele de sub pământ. Să nu le adori și să nu le slujești!” – Exodul 20:4,5.

Lista conflictului dintre catholicism și Biblie ar putea continua cu mult mai multe exemple, dar să arate următoarea informație cât de puțin respectă Biblia Biserica Catholică. *Catehismul Doctrinei Creștine*, ediția revizuită a Catehismului de la Baltimore, nr. 1 și 2, din 1941, omite complet a doua poruncă citată mai sus. De ce? Pentru a evita demascarea folosirii nescriturale de către ei a chipurilor. Pentru a-și acoperi grosolanul păcat de a fi șters această poruncă, ei împart a Zecea Poruncă în două, pentru a ieși la număr cele zece. Iehova Dumnezeu îi condamnă pe cei care adaugă sau scot din Cuvântul Său, Biblia. Catholicismul nu doar că scoate din

Biblie, dar la multe secole după ce Biblia a fost completată, a adăugat cărți apocrife. – Deuteronomul 4:2; Apocalipsa 22:18,19.

În primul paragraf al acestui articol scriitorii catolici argumentează, prin asemănare, că Biserica Catolică este „trenul spre Cer”. Mai degrabă, asemănarea arată altceva. Clerul catolic nu urmează calea Bibliei, ci se aseamănă mai mult cu calea urmată de farisei. Doctrina

catolică nu umblă pe calea învățaturii Bibliei, ci se aseamănă cu dogma păgână din vechime. Catolicismul conduce un tren ticsit de sute de milioane de călători și departe de a se asemana cu calea îngustă a creștinilor cu chemare cerească, despre care Isus a spus că puțini o vor găsi, se aseamănă cu o cale largă spre distrugere, pe care se îngrămădesc foarte mulți. Trenul catolicismului se află pe calea greșită pentru călătoria creștină.

Festivalul apei în Burma

De la corespondentul Treziți-vă! din Burma

Cea mai fericită perioadă a anului în Burma! Copiii își pregătesc pistoalele cu apă, adulții își pregătesc furtunile cu apă, camioanele sunt în stare optimă; totul este pregătit pentru marea afacere. În curând va începe festivalul Thingyan din Burma. Toată lumea este pasibilă să fie băgată în apă și să bage în apă pe altcineva. Rasa, religia, culoarea, vârsta, sexul, nu sunt bariere; Nimeni nu poate scăpa să nu fie aruncat în apă.

Grupuri de oameni închiriază un camion, îl încarcă cu mai multe bidoane de apă, merg pe stradă și aruncă cu apă pe toată lumea. Cineva care merge pe jos sau pe bicicletă constată dintr-o dată că este ud din cap până-n picioare, în timp ce camionul merge mai departe, toată lumea strigând: „*Ye da paw*”, care înseamnă „râdem”.

Grupuri de copii fac cu schimbul lângă furtunile de incendiu, unii umplând bazinele, în timp ce alții au grijă ca nici un trecător să nu rămână uscat.

Fete și băieți din împrejurimi, cu haine de aceeași culoare și căști de baie în cap, cu fețele vopsite cu glicerină, pudră și ruj, adaugă culoare evenimentului și se alătură distracției.

În unele orașe din Burma, mașini, autobuze și furgonete decorate se strâng la pagoda și vin în oraș în procesiune, oamenii cântând și dansând în timp ce merg, în vreme ce pe traseu se servesc gratuit răcoritoare. Toate acestea sunt însoțite de aruncări de apă, așa încât înainte de a ajunge în oraș toată lumea să fie udă learcă.

În unele puncte se pun bariere în mijlocul străzii și toate mașinile sunt oprite, atât cele particulare cât și cele publice, iar huliganii încep să le atace fără milă pe victimele

neajutorate, cu un număr foarte mare de furtune cu apă. Câteodată, oamenii sunt scoși din mașină și sunt udați până la piele. Mașinile închise și cei care se împotrivesc să fie udați atrag cel mai mult atenția. Iar dacă oamenii nu doresc să ia parte la distracție cu acea ocazie trebuie să stea departe de străzi în timpul festivalului de patru zile.

Un șofer care a refuzat să oprească la semnalul mulțimii a dat de necaz. Un bidon a fost pus în fața mașinii, apoi a fost înghesuit sub aceasta, aproape răsturnând-o. Ocupanții mașinii au sărit afară și au fost pedepsiți cu vârf și îndesat pentru că n-au oprit la început. Le-au fost desfăcute impermeabilele și le-au fost vărsate pe haine găleți pline de apă. Și pentru că mașina a fost ușor avariată au fost obligați să meargă acasă pe jos, fiind udați la fiecare zece metri.

După plăcere vine și durere și în primele zile după Festivalul Apei pe unul îl doare spatele, pe altul brațele, altul tușește sau este răcit.

Iată câteva accidente de la Festivalul Apei din 13 aprilie, 1949: Un autobuz trecea pe lângă un grup de oameni ce arunca cu apă, șoferului i-a intrat apă și nisip în ochi, a pierdut controlul volanului și autobuzul s-a răsturnat. Nouă pasageri au suferit accidentări grave și au avut nevoie de spitalizare.

În stația de autobuz de lângă bazar patru oameni aruncau apă, când au fost acuzați de un străin că aruncaseră în el cu o vezică plină cu

apă. Ei au încercat să-l asigure că cel vinovat plecase cu autobuzul, dar acuzatorul a devenit mai mânios, a scos un cuțit și i-a înjunghiat pe doi din cei patru. Ei au ajuns la spital cu răni grave.

Lista cu accidente de la Thingyan, doar din capitală, cuprinde un mort și alți șaptezeci și șapte de răniți, dintre care majoritatea au avut nevoie de spitalizare.

Dar poate vă întrebați ce este cu acest obicei de aruncare a apei? Ce reprezintă el? Pentru început, acesta reprezintă anul nou pentru cei din Burma. Cu mulți ani în urmă, rudele obișnuiau să se viziteze cu o sticlă mică de apă parfumată. Apa era pusă pe degete și prietenii și rudele erau stropiți ușor. Se presupunea că aceasta ștergea toate urmele și amintirile răului din persoană, curățînd-o pentru a începe noul an.

Aproximativ în anul 1928 a început în Burma, pentru prima dată, obiceiul cu aruncarea de apă. Înainte nu a existat un obicei de aruncare a apei, în mod organizat, doar copiii făcând asta din când în când. Apoi oamenii au început să umble cu vehicule cu motor, udându-i cu apă pe toți.

Huliganismul s-a dezvoltat într-o măsură așa de mare, încât s-au făcut apeluri la guvern să ia măsuri și să facă arestări în masă. În realitate, anul trecut huliganii n-au fost așa răi ca în alți ani și din cauza tulburărilor generale din țară festivalul apei n-a mai fost sprijinit în totalitate.

Ce ocazie minunată va fi atunci când Iehova va curăța pentru totdeauna tot păcatul. Nu va mai exista nici o amintire a păcatului și a răului, care

să fie spălate an de an. Într-adevăr, aceea va fi o lume nouă, curățată de puterea Celui Prea Înalt!

Izvoarele Nesecate ale Adevărului

Adevărul, asemenea unui izvor de apă limpede și rece, curge constant din paginile Bibliei pentru cei care-l caută. Acest fapt vital a scăpat din atenția multora; așa că astăzi, chiar dacă au fost distribuite peste două bilioane de exemplare ale Bibliei, există o foamete reală după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Amos 8:11). Ca această sete să fie potolită trebuie să te împărtășești din adevăr. Trebuie să privești în paginile Bibliei, făcând ca adevărurile ei să-ți aparțină. Citiți Biblia! Ediția Watchtower a *Versiunii Regele Iacob* este disponibilă acum pe o contribuție de numai 1\$.

Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al Bibliei *Versiunea Regele Iacob*. Trimit 1\$.

Nume..... Oraș.....

Stat..... Stradă.....

16-28 februarie

Sfârșitul lumii prin bombe?

Bomba cu hidrogen, împreună cu puterile ei super-distructive

s-a aflat mult timp în mintea liderilor lumii precum și în știri, în ultima parte a lunii februarie. Patru oameni de știință de top au exprimat posibilitatea ca acestea să distrugă orice formă de viață de pe pământ, prin intermediul prafului radioactiv și astfel să aibă loc

sfârșitul lumii. Winston Churchill al Britaniei a continuat să urgenteze discuțiile dintre U.S., Rusia și Britania, pentru căutarea securității împotriva războiului atomic. Cu toate acestea, prim-ministrul Attlee a declarat că Națiunile Unite erau forumul potrivit pentru o

astfel de discuție. Președintele Truman a continuat să interzică discuțiile doar cu Rusia despre bombe, spunând că ușile ambasadelor U.S. de prețutindeni erau deschise la negocieri cu Rusia și că U.S. vor continua negocierile despre chestiune cu U.N. Senatorul Tydings a spus că politica președintelui era una de „a bate pasul pe loc și a aștepta dezastrul”. Senatorul Connally era încrezător că sovieticii vor pregăti calea pentru discuții. Harold E. Stassen a propus o „conferință de mijloc de secol” a liderilor U.S. și sovietici pentru a împiedica un al treilea război mondial. Secretarul general al U.N. a spus că el era în favoarea negocierilor „tot timpul și la orice nivel, din interiorul și din afara U.N.” Truman nu și-a schimbat poziția. Un membru al Senate House Atomic Committee a propus un al doilea capital pentru U.S., care să funcționeze în cazul distrugerii Washington-ului. S-a observat că apărarea împotriva bombelor atomice implica cheltuieli uriașe. La sfârșitul lunii U.S., Britania și Canada

s-au pregătit să reevalueze aranjamentele pentru securitate atomică.

A fost urgentat un studiu pentru munca sclavilor

Cinci exilați ruși din partea Ligii pentru o Rusie liberă au cerut U.N. (2/16) să facă o investigație în practicile muncii sclavilor la „scară mare” în Uniunea Sovietică și sateliții acesteia. Petiția a fost semnată de 4.000 de ruși exilați. Generalul Trygve Lie a pus întrebări la toți membrii U.N. și la mai multe state care nu sunt membre, cerând cooperare în realizarea unui studiu în această chestiune, dar mulți au dat răspunsuri ambigue. Mai târziu, în aceeași lună (2/27) U.N. au auzit dovada care acuza Uniunea Sovietică de faptul că își baza întreaga economie pe forța de muncă din închisori, milioane de muncitori lucrând în construcții, minerit, extracții de uraniu și alte industrii de bază, dar nu de bunăvoie. Acuzațiile au fost aduse înaintea Consiliului Economic și Social de Miss Toni Sender, de la *Federația americană pentru forță de*

muncă, care a prezentat copii ale documentelor ce arată că proiectele de muncă cu sclavi au jucat un rol major în economia sovietică.

Raportul despre sclavie al U.N.

Secretarul general al U.N., Trygve Lie a adus pe 20 decembrie un memorandum înaintea *Comitetului Special pentru sclavie* că sclavia, „prin tot ce înseamnă acest termen”, nu mai este practică în teritoriile din lume ce nu se guvernează singure. Cu toate acestea, el a mai spus că existau câteva regiuni în care unele obiceiuri sau practici se asemănau cu sclavia. Obiceiul din China ca fetele să fie vândute încă mai continuă. Unele dintre acestea, vândute în Singapore, ajung până la 2.000\$. Sclavie sau practici similare au fost descoperite doar în Nigeria, Malaya, Hong Kong, Singapore și Africa Ecuatorială Franceză.

Națiunile Unite, N.Y.

Adresa Națiunilor Unite va omite numele orașului în care este amplasată și va fi simplu

„Națiunile Unite, N.Y.”; așa a spus secretarul general Trygve Lie. Toate rapoartele și anunțurile din partea acestui Forum internațional vor avea această adresă.

Programul celui de-al treilea partid din U.S.

Henry A. Wallace, fost vicepreședinte al U.S., vorbind la al doilea congres național al Partidului Progresist (2/24), a adus în discuție eticheta comunistă pe care dușmanii au pus-o noului partid. El a afirmat că cei care i-au numit pe el și pe susținătorii lui „susținători ai Rusiei și ai comunismului”, sunt dușmani ai progresului. El s-a referit atât la Rusia, cât și la U.S., ca la „marile brute ale lumii”. Programul lui în 10 puncte cuprinde: 1. Promovarea job-urilor pe timp de pace. 2. Venituri decente pentru muncitori și fermieri. 3. Oportunități egale pentru toți, fără discriminare. 4. Protejarea solului, a apei, a minelor și a pădurilor. 5. Prevenirea crizei printr-un program pașnic și nu printr-unul de înarmare. 6. Opoziție față de fascism, rasism, intoleranță și război. 7.

Protejarea afacerilor mici. 8. Dezvoltarea energiei atomice pentru pace și nu pentru război. 9. Sprijinirea guvernului mondial cu o forță efectivă a poliției și bazată pe un sistem revizuit de vot. 10. Sprijinirea completă a planurilor prin U.N., pentru a crește productivitatea zonelor nedezvoltate ale lumii, inclusiv Rusia și China.

F.E.P.C. voluntar

Programul pentru drepturi civile al președintelui Truman, trimis Congresului cu doi ani în urmă, în luna februarie, cuprindea patru măsuri majore. Acestea erau proiecte de lege prin care să se facă o crimă federală din linșaj, să se anuleze impozitul pe cap de locuitor, să se pună capăt segregării rasiale în călătoriile inter-statale, să se înființeze o Comisie pentru practici corecte de angajare (F.E.P.C.) Ultima măsură din cele patru a fost foarte controversată și autoriza presupusa comisie să investigheze discriminarea rasială și religioasă la angajare, având puterea de a obliga angajatorul să pună capăt acestei discriminări. Cei

care încalcă această măsură vor fi amendați și băgați la închisoare. În ultima parte a lunii februarie Casa Reprezentanților a trimis Senatului un proiect de lege F.E.P.C. complet modificat, după multă dezbateră aprinsă. Măsura adoptată nu are „dinți”, fiind numită F.E.P.C. voluntar. Nu are putere de obligativitate și poate investiga doar discriminarea joburilor și să recomande modalități prin care să se pună capăt acestui lucru.

U.S. are nevoie de mai multe nave

La o adunare a Comisiei Naționale de Securitate a Legiunii Americane, afirmația președintelui Truman că U.S. se pot bizui pe flotele comerciale ale națiunilor din Pactul Atlanticului de Nord, pentru a susține trupele americane în timp de război, a fost denunțată ca o culme a prostiei. Vorbitorul, președintele Institutului American de Marină Comercială Inc., a spus că Statele Unite au nevoie de încă cincizeci de nave de pasageri pentru o minimă securitate.

Creșteri salariale respinse

În New Jersey există onestitate. Trei oficiali principali ai Uniunii au respins propunerea pentru creșteri salariale de 1.000 \$ pe an. Ei s-au opus, într-o declarație (2/25), proiectului Senatului de creștere a salariului de la 10.000 \$ la 11.000 \$, afirmând că muncitorii din sistemul public mai prost plătiți meritau să fie luați mai întâi în considerare.

Ploaie furată pentru New York

Pentru a rezolva lipsa de apă din New York S.J. Carney, responsabil de proviziile de apă, a fost autorizat de majoritate (2/17) să meargă mai departe cu testele de producere a ploii, sub îndrumarea unui meteorolog principal. Primarul orașului Albany a afirmat că se va lupta cu orice încercare de a „fura” ploaie prin furtuni produse artificial.

Rio de Janeiro se căiește

Unii oameni care renunță la păcat, fac așa regretând nu păcatele, ci pentru că trebuie să renunțe la ele chiar și

temporar. Această atitudine se află în spatele sărbătorii și veseliei care precede Postul Mare în practica catolică. În Rio de Janeiro s-a constatat că acel carnaval dinaintea Postului Mare a costat orașul 4.387 accidente, ce au inclus 28 de morți.

Alegeri în Britania

Toată lumea și-a îndreptat atenția spre alegerile din Britania din ultima parte a lunii februarie. Rezultatele au fost aproape să se afle în impas, întrucât cele două partide majore, laburiștii și conservatorii, au fost aproape la egalitate. Și liberalii au obținut un vot considerabil. Majoritatea obținută de laburiști a fost o ușoară consolare, căci era prea mică să le dea posibilitatea să facă ceva fără susținerea celorlalte partide. Acest câștig pentru Partidul Laburist înseamnă că ei primeau în 1950, în Casa Comunelor, doar 6 voturi, în comparație cu cele 73 de voturi majoritare din 1945. Ilustrația politică reflectă nesiguranța și dificultatea națiunii în aceste zile de „necaz și perplexitate”.

Franco îi arestează pe anarhiști

În ultima parte a lunii februarie Franco a început o acțiune intensivă de a zdrobi interesele monarhiștilor. El a băgat în închisoare un număr nedezevăluit de lideri monarhiști, printre ei aflându-se și ducesa Valcucio, o tânără curajoasă care n-a fost niciodată de partea lui Franco. Mișcarea de a-l repune pe tron pe Don Juan, fiul lui Alfonso al XIII-lea, este motivul pentru care Franco a pornit acea acțiune împotriva monarhiștilor, pe care îi consideră mai periculoși pentru regimul său decât elementele cu convingeri radicale. Între timp papa așteaptă.

Franța se ocupă de sabotaj

Ocupându-se de campania comunistă împotriva aducerii de arme din S.U.A., ordonanțele franceze se ocupă de capturarea publicațiilor comuniste ce conțin știri false sau instigă la violență și pentru protejarea celor care doresc să lucreze fără să țină seama de ordinele comuniste, dar se simt amenințați de greviști. Oficialii

locali îi vor aresta pe instigatorii tuturor actelor de sabotaj și violență și îi vor aduce înaintea tribunalelor. Pedepsele pot ajunge de la zece ani de muncă silnică la pedeapsa cu moartea.

Franța nu mai vrea Coca-cola

Adunarea Națională a Franței a emis un proiect de lege (2/28) care să interzică Coca-cola în Franța, din motive de sănătate. Lansată de cei care susțin industria vinului din Franța, campania anti-Coca-cola a fost sprijinită imediat de presa comunistă, denunțând colonizarea Cola a țării. Francezii nu trebuiau să devină „coca-colici”. Cu toate acestea, numele băuturii este omisă din proiect, ca nefiind necesar; se înțelege clar că este vorba de băutura în discuție.

Franța ca Mare Putere

Premeirul Georges Bidault al Franței a spus într-un discurs, la St. Etienne, că luptele interne din Franța și scandalurile din politica franceză afectau poziția țării și se confruntau cu pericolul de a-și pierde rolul de mare putere. El a amintit

mișcarea lui Churchill ca un avertisment clar pentru Franța că dacă nu se păstrează stabilitatea, acea poziție va fi pierdută.

Cardinalul Berlinului interzice legăturile cu comuniștii

Episcopul romano-catolic al Berlinului, Cardinalul Konrad von Preysing, a interzis Partidul Unității Socialiste (comunist) și Partidul Frontul Naționalist (2/16). El le-a interzis preoților din Berlinul de Vest sau celor din Zona Sovietică să-i ajute pe comuniști în orice mod. A fost a treia oară când cardinalul a luat o astfel de acțiune în câteva săptămâni. În dioceza sa se face simțită presiunea comunistă.

Ministrul sovietic al Forței Navale

În ultima parte a lunii februarie Rusia a anunțat înființarea unui Minister al Forțelor Navale separat, pentru a face ca puterea maritimă să fie potrivită cu forțele terestre. Noul ministru este amiralul Ivan S. Yumashev, fost ministru al Forțelor Armate și comandant al Flotei Sovietice. Un raport

timpuriu de la o altă sursă declară că Uniunea Sovietică își consolidează puterea maritimă prin construirea a cel puțin trei nave de luptă ultramoderne și până la o mie de submarine.

Reînarmarea Germaniei de Est

Oficialii Aliți din Vest au fost alarmați în ultima parte a lui februarie. Observând reînarmarea Germaniei de Est, care a ajuns până în punctul în care armata Republicii Democratice Germane din Zona comunistă de ocupație să aibă 45.000 de ofițeri și oameni de război.

U.S. întrerupe relațiile cu Bulgaria

Acuzația Bulgariei că ministrul american Donald R. Heath a primit informații de la fostul lider comunist Traicho Kostov (spânzurat pentru trădare) a dus la o încheiere completă a relațiilor diplomatice cu U.S., în ultima parte a lunii februarie. Cei 42 de membri ai delegației U.S. la Sofia au plecat în 24 februarie, în timp ce ambasadorul bulgar și staff-ul său au părăsit Washingtonul a doua zi.

Ungaria îl condamnă pe Vogeler

În Ungaria comunistă a început (2/16) procesul de spionaj al omului de afaceri american pe nume R. A. Vogeler, și a avut un punct culminat marțea următoare. El a „mărturisit” că a fost spion pentru U.S. și a cerut o sentință mai blândă. A primit cincisprezece ani de închisoare. U.S. au considerat acest lucru o întrerupere a relațiilor diplomatice, dar au simțit că era mai bine să păstreze un reprezentant acolo, pentru a facilita eliberarea lui Vogeler.

Vaticanul este ofensat de actul lui Taylor

Vaticanul a dat de înțeles peste tot, în diferite moduri, că este jignit de demisia lui Taylor și a făcut de cunoscut faptul că Taylor nu-i spusese nimic papei despre acest lucru. De asemenea, mai este arătat că un alt reprezentant personal al președintelui U.S. nu este dorit, dar un ambasador obișnuit da, așa cum ar trebui să fie un rege pământesc, cum pretinde papa că este. Președintele Truman a

spus că avea să se gândească la asta. De atunci, așa cum s-a anunțat public, președintele l-a pus în funcție pe Geo A. Garrett, ministru în Irlanda, la rang de ambasador, făcând tot ce poate ca să fie pe placul papei.

Religia în Israel

După ce au stat departe de întâlnirile din Cabinet, timp de două săptămâni, cei trei miniștri ai Blocului religios din guvernul israelian au încheiat boicotul (2/22) Premierul David Ben-Gurion i-a avertizat că absența lor continuă va fi privită ca demisie. Disputa responsabilă pentru boicotul lor a fost educația religioasă a copiilor imigranți din țările din Orientul Apropiat. Au ajuns la o înțelegere atunci când părinților li s-a dat posibilitatea să aleagă unul din cele patru sisteme de instruire, dintre care două erau religioase.

Nu este [este] scris

David Ben-Gurion al Israelului s-a opus (2/20) proiectului unei constituții pentru statul Israel. Într-un discurs de două ore în Knesset prim-ministrul

a criticat modelul de constituție al S.U.A., declarând că aceasta le dădea avocaților lipșiți de scrupule posibilitatea să împiedice legislația progresistă. Dezbaterea pe tema constituției era în a patra săptămână și Ben Gurion a fost primul vorbitor, în afară de doi rabini, ce s-au opus categoric unei constituții scrise. Rabinii au spus că Tora (legea din vechime) era constituția evreilor.

Corupție în Azerbaijan

Ministrul iranian de stat a spus (2/27) că eliberase din funcție 60 de funcționari azerbaidjani, pe acuzații de corupție și cruzime. Ministrul tocmai se întorsese dintr-o inspecție în provincie, de la granița cu Uniunea Sovietică. El a spus că lipsa de onestitate a acestor funcționari corupți a făcut ca 120.000 de țărani să fugă din provincie.

Controversă între musulmani și hinduși

Prim-ministrul Jawaharial a acuzat Pakistanul (2/23) că timp de câteva luni ar fi continuat o tulburare „anti-India” și „anti-hinduism”, instigând

masele musulmane împotriva hindușilor din partea de est a Bengalului și provocând revolte. Între 12-21 februarie el a spus Parlamentului că 20.000 de hinduși din partea de est a Bengalului au traversat în partea de vest și 5.000 de musulmani din Calcutta au migrat spre estul Pakistanului. El a spus că 10.000.000 de hinduși din partea de est a Pakistanului au pierdut orice urmă de securitate.

Malaezii luptă cu trupele de gherilă

Bărbați și femei de multe rase și de toate condițiile sociale, în

număr de 350.000, au luat poziție în spatele liniilor trupelor în uniformă și ale poliției, pe măsură ce aceștia au pornit să curețe junglele malaeze de trupele de gherilă comuniste (2/26). Aceste trupe au terorizat Malaezia încă de la sfârșitul războiului ditrugând, uci-gând și rănind.

Revoltă în Java de Vest

Când forțele olandeze s-au retras din Tasikmalaja, Java de Vest, la cererea liderilor indonezieni, invadatorii lui Darul Islam au început un atac care a avut ca rezultat moartea a 1.240 soldați indonezieni.

Mișcarea musulmană caută să înființeze un stat islamic al Indoneziei în Java de Vest, care este punctul cu probleme Nr. 1 din Indonezia. „Turcul” Westerling, liderul forțelor rebele, a fost în Singapore pentru a căuta rezerve de arme. El a fost arestat (2/26) că ar fi intrat în colonie fără să dețină actele necesare. Autoritățile indoneziane au cerut extrădarea lui.

Umblați în Lumina care Crește din ce în ce mai Mult

Lumina înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu nu stă pe loc. Dumnezeu face ca profețiile să se împlinescă în mod continuu și apoi le dezvăluie servilor Lui însemnătatea acestora. Astăzi această lumină crește cu o viteză fără precedent. Invitația „Veniți să umblăm în lumina lui Iehova!” n-a prezentat niciodată un apel mai puternic. – Isaia 2:5, ASV.

Cui îi este adresată această invitație de a umbla în lumină? „Lumina este semănată pentru cei dreپți și bucuria pentru cei cu inima curată.” (Psalmul 97:11) Cu siguranță te afli printre cei a căror inimă caută dreptatea și care doresc bucuria ce vine doar odată cu cunoașterea adevărului. Dacă ești unul dintre aceștia ar trebui să citești

TURNUL DE VEGHERE

Turnul de veghere este o revistă bilunară, devotată în exclusivitate studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Ea este canalul folosit pentru a transmite oamenilor flămânzi după adevăr comparația dintre evenimentele din zilele noastre și ce au prezis profețiile că se va întâmpla. Paginile ei reflectă lumina care crește din ce în ce mai mult, făcând-o ușor accesibilă. Abonamentul pe un an la *Turnul de veghere* costă doar un dolar. Dacă veți trimite cererea pentru abonament înainte de 1 mai 1950, veți primi gratuit opt broșuri scripturale.

Trimit un dolar pentru un abonament pe un an la *Turnul de veghere*; îl voi trimite înainte de 1 mai, 1950, cu înțelgerea că o să primesc gratuit opt broșuri scripturale.

Nume.....

Stradă.....

Oraș.....

Stat.....